

ЕМИЛИО САЛГАРИ ТРОНЪТ НА ФАРАОНА

ЕМИЛИО САЛГАРИ ТРОНЪТ НА ФАРАОНА

Превод: И. Петрова

chitanka.info

1. ПРОРОЧЕСТВОТО НА ОУНИС

Виолетова мъгла, предвестница на нощта, се издигаше на изток, като все повече се сгъстяваше и обхващаше все по-голямо пространство. А западът още гореше от огнения пурпур на залеза и слънцето — като грамадна нажежена топка — се готвеше да напусне земята, почти допирайки се с края си до вълнистата линия на хоризонта.

На самия бряг на Нил, облегнал гръб на тихо полюляваща се палма, с устремен, замислен и мечтателен поглед стоеше млад човек, облечен, както са се обличали преди пет хиляди години почти всички египтяни, непринадлежащи към знатен род. Стройното му силно тяло бе облечено в проста риза от платно, което се спущаше под коленете в меки и красиви дипли, в талията пристегнатата с широк платнен пояс. На гордата му глава имаше триъгълна кърпа с цветни краища, която се свързваше на челото с помощта на тънки ремъчета. Краищата на тази кърпа падаха върху плещите.

От пръв поглед се хвърляше в очи, че той, въпреки младостта си, беше закален и силен като истински воин и от всичките му движения лъхаше грация. В мечтателните черни очи гореше огън, който показваше, че душата на юношата е пълна с бурни страсти, с неукротима енергия и с презрение към опасността. С огнен поглед, позамъглен от красива тъга, юношата гледаше Нил, който тихо и плавно полюляваше край него могъщите си води, а устните му шепнеха отривисто:

— Ще ми я върне ли Нил? Ще я видя ли отново? Или завинаги, завинаги тя си отиде оттук? Кого покровителствуват боговете — набожните ли? Или само своите потомци — фараоните? Нима за тях не съществуват простосмъртните, в чиито гърди не тече кръвта на фараоните? Но тогава защо съществува цялото останало човечество, отритнато от боговете?

С дълбока въздишка той повдигна глава, устреми очи в потъмнялото небе, върху чийто свод тук и там вече бяха почнали да

блестят с кротката си светлина вечерни звезди. Сетне неговият поглед се наведе, като се плъзна към запад, дето бързо бледнееше разсейващата се светлина на догарящата вечерна заря.

— Трябва да си тръгвам! — каза той тъжно. — Трябва, трябва! Оунис ще се безпокои за мене. Навярно той и сега броди край гората и ме търси.

Като хвърли още един прощален поглед върху струите на могъщия поток, юношата се обърна и направи две-три крачни, сетне се спря. Неговият орлов поглед беше забелязал, че между стъблата на рядката трева в подножието на палмата, която се намираше малко настрана, блесна нещо като слаба искра от огън.

Като мълния се спусна той нататък и с трепереща ръка сграбчи блестящия предмет при това от устните му се изтръгна полузаглушен вик на учудване, граничещ с уплаха. Когато се изправи, в ръката му лежеше скъпоценно украшение със странна форма, изобразяващо излята от злато и украсена с великолепен ярък емайл змия, като че готова да се нахвърли върху врага.

— Символът на правото на живот или смърт: уреус! — извика юношата.

По развълнуваното му лице премина лека бледност, сетне това лице порозовя, очите като приковани непрекъснато съзерцаваха уреуса, а ръцете леко трепереха.

— Да, уреус, няма никакво съмнение златният уреус, украшение, което имат право да носят само членовете от семейството на фараона и сам господарят на Египет. Колко пъти Оунис ме е учил да познавам това изображение, което украсява статуите на покойните царе на Египет и техните гробници в подземията на Некропол! Аз не мога да се излъжа. Но ако това е уреус, то... то кой го е изгубил тук? Тази ли, която аз спасих на този бряг от хищния крокодил миг преди да я разкъса?

Той потърка очите си, като че искаше да премахне мъглата, която ги застилаше. На високото прекрасно чело се появиха капчици студена пот.

— Помня, помня — бърбеше той с глух, развълнуван глас. — Аз видях това украшение: то блестеше на челото на девойката, полускрито в косите ѝ, когато я извлякох от водата и я изнесох на брега.

— Аз съм безумец! — си каза той след минутно мълчание. — Аз съм истински безумец! Как се осмелих да погледна нея, тази, която не е простосмъртна, а една от богините, едно чудно небесно видение? И все пак... Все пак погледът и обгори крилете на душата ми, изгори сърцето ми и сега завинаги е изгубено спокойствието ми. Аз искам... да умра! Или... или отново да я видя, да дишам с нея един въздух, да се опивам от музиката на гласа ѝ, да съзнавам, че тя ми е близка И че може би тя мисли за мене, както аз мисля за нея! Безумие! Безумие! О, богове, колко съм нещастен!

С колебливи крачки юношата тръгна към малката горичка от пресни палми, зад която смътно се рисуваха очертанията на постройка със странна форма, зад която се открояваха надгробни паметници, пирамиди от средна величина и полуразрушени колони на отдавна изоставени храмове.

— Миринри! — чу се оттам разтревожен старчески глас. — Къде си, Миринри? Обади се!

— Тук съм! — отзова се юношата, като се стараеше, да се овладее.

— Ти си жив! Слава на боговете, покровители на Египет! — извика, излизайки от горичката срещу юношата, висок здрав старец с бяла брада.

Той почти се завтече към младежа и като се изравни с него, сложи ръката си върху рамото му.

— Може ли така да правиш, Миринри? — каза той с тон на упрек. — Нима не видя, че слънцето залязва? Нима не чу, че хиените вече са напуснали леговищата си и бродят като сенки, огласявайки околността със зловещия си вой? Нима ти забрави, дете, че ние сме почти в пустинята, дето ни заобикалят хиляди опасности?

— Аз от нищо не се боя! — гордо и спокойно отговори Миринри и в прекрасните му черни очи блесна огън.

— Ти си бил при Нил? — продължаваше да говори старецът. — Ти си бродил сред тръстиките? Нима не видяхме днес как притаилият се в тинята огромен крокодил хвана с могъщите си челюсти главата на бика, който отиваше да пие вода. Нима не видяхме как царственият лъв се впи в тялото му изотзад, за да му вземе плячката?

— Аз не се боя нито от лъвовете, нито от крокодили! — отново отговори Миринри на стареца.

— Но, дете, нали след залез-слънце от реката излизат водните духове, от недрата на земята — земните духове, излизат вампири, низши духове, сред които има тъй много стремящи се да причинят зло на човека! А ти не си правил заклинания, които биха могли да те предпазят от техните нападения.

Юношата трепна и се огледа.

Да, той не се боеше от хищниците на пустинята, не се боеше от среща с крокодил, е глутница кръвожадни и страхливи хиени. Но от тайнствените духове, която като невидими орляци се вмъкват под покривите нощем, търсещи плячка, се боеше. Неволно ръката му се зарови под пояса, там, където в широките дипли на простото му облекло се криеше остро наточеният меч.

— Върви, върви, Миринри! — продължаваше да го увлича със себе си Оунис. — Върви. Ти си забравил какво съм ти говорел. Днес е велик ден. Днес аз дълго ще ти говоря, както никога, може би цяла нощ, и нека всяка моя дума се вреже в паметта ти и да остави в нея такива дълбоки следи, каквито резецът на скулптора оставя в гранитната плоча, когато чертае йероглифите. Нима ти не разбираш, че е дошъл денят, когато трябва да се изпълни пророчеството?

— Кое? — живо се отзова юношата.

Оунис не отговори. Обърна се и простря ръка към изток.

— Твоите млади очи виждат по-добре, отколкото моите, вече уморени и старчески. Кажи какво виждаш над хоризонта?

Миринри бързо се обърна в указаната посока.

— Звезда! — извика той с изменен глас. — Звезда, която по-рано нямаше. И тя... тя... има дълга като меч опашка, която се простира след нея като светъл облак. Тя е червена като кръв, тя всеки миг става все по-светла, какво значи всичко това, Оунис? Кажи по-скоро!

— Това — каза старецът с треперещ, развълнуван глас, — това е оня мъдър знак, за чието появяване е предсказано и той се появи в назначения срок. Това е велик знак, тайнствен, свят!

Той неочаквано коленичи и като хвана с двете си ръце, целуна края на дрехата му, произнасяйки като заклинание думите:

— Привет на тебе, бъдещ владетел на святата страна на нашите прадеди! Привет на тебе, чието идване е ознаменувано от появилия се

на небето огнен меч! Той беше червен — ще се пролее кръв, защото мечът ще падне върху главите на грешните. Той просветля — това значи, че така светло ще бъде царуването ти. Привет на тебе, млади фараоне на Древния, Вечния Хуфу!

— Какво говориш? — избъбри поразеният юноша, мъчейки се да повдигне стареца. — Ти си болен, Оунис. Опомни се!

Старецът стана и олюлявайки се от обхваналото го вълнение, поде с хриплив глас:

— Не, аз не съм болен. Злите духове не са затъмнили съзнанието, ми, не! Осемнадесет години очаквах аз изгряването на тази звезда, явяването на този огнен меч на небето. И всеки ден гледах небето годините течаха, а великият Знак на Пророчеството не се явяваше и отчаяние завладяваше душата ми. И его днес се извърши предсказаното и кървавият меч заблестя над хоризонта. А аз вече мислех, че очите ми ще се затворят от гробен сън, преди да е дошъл желаният миг, и ще те оставя на земята сам, без да ти открия тайната си... Но хайде, скъпи Миринри! Да отидем в нашето жилище, което скоро ще трябва да напуснем.

Миринри изведнъж се спря, обзет от една мисъл:

— Ти говориш, старче, че ме очаква славно и велико бъдеще? — каза той, като втречено гледаше събеседника си.

— Да, така са отсъдили вечните богове! — отговори Оунис.

— Ти си жрец и на тебе е известно много от това, което аз не зная — каза юношата, — но, Оунис, аз се боя — няма да се изпълни твоето пророчество! Боя се, че ще напусна жилището ни, но само за да се отдам на вълните на Нил. Нека те носят нещастното ми тяло към хладните вълни на далечното море!

— Какво искаш да кажеш с това? — обезпокои се старецът. — Да, Нил ще ни понесе, но ще ни понесе към светлината и висшата слава, а не към мрачни гробове!

— Добре. Нека бъде така! — унило отговори Миринри, задържайки въздишката си. — Позволи ми да помълча сега, както ти дълги години си мълчал. Аз също имам тайна, която измъчва душата ми, но още нямам сили да ти я открия.

— Каква?

— Ще дойде време и ти ще я узнаеш!

— Нека бъде по твоему, о, господарю! — отговори старият жрец.
— Но да вървим, светлина на моите очи! Дойде часът и ние не трябва да губим нито минута! Предопределението от небесните вестители трябва да се изпълни! Законите на вселената са неизменни!

Юношата все още стоеше нерешително.

Старецът умолително го гледаше.

— Добре, да вървим! — проговори най-сетне Миринри и изтощеното лице на стария жрец блесна от радост.

2. СЕНКИ НА МИНАЛОТО

Следвайки Оунис, Миринри все още не можеше да се откъсне от думите на жреца. По тясната и извита пътека, която стръмно се спущаше между скалите, стигнаха до малка пещера, където беше жилището им, скромно наредено и украсено с единствена бронзова лампа. Биволски кожи лежаха върху чистия и гладък каменен под. Из ъглите се виждаха просии високи тесногърлени глинени амфори, в които се пазеше масло, вода и хранителни припаси. Над леглата, където нощем намираха покой старият жрец и възпитаникът му, висяха къси мечове с изострени от двете страни лезвия, и няколко леки, но здрави щита от твърда като дърво биволска кожа.

Влизайки в пещерата, Оунис отново почитателно се поклони пред юношата и каза, като допря ръце до широките си гърди:

— Нека бъде благословено твоето идване, о, господарю на Египет, ти, заради когото безсмъртните богове са изпратили на египетското небе звезда, прилична на огнен меч! Но ти мълчиш? Или нищо не ти казват моите думи? Или наистина годините, прекарани в пустинята, са приспали душата ти и не те вълнуват думите на стария Оунис, че ти си син на знаменитите властелини на Нил — на фараоните, ти си бъдещият фараон!

— Аз ще бъда фараон?! — побледня Миринри. — Аз ще бъда господар на Египет? Ще водя към победи несметна войска? Аз ще заповядвам на хиляди хора. Не сънувам ли? И ти не се шегуваш, не се надсмиваш над бедния юноша, който познава само пещери, пустини и водите на Нил?

— Аз съм жрец! — отговори с достойнство Оунис. — И ти знаеш, че не съм способен да се шегувам.

— О, мъдрий, аз ще имам власт над всичко, което ни заобикаля, а ще имам ли власт над сърцето си?

— Не те разбирам, Миринри. Ти ще властваш над хората и птиците. Всичко, което населява бреговете на Долния и Горния Египет, ще се покори на твоята воля. Така са отредили боговете.

— Но сърцето ми, о, мъдри, е покорено от нея.

Сянка на страх легна върху лицето на Оунис Той вторачи поглед в Миринри и гласът му потрепера.

— Коя е тя, господарю на Египет?

— Тя дойде като сън и завладя сърцето ми — сниши глас Миринри. — Тя носеше уреуса на разкошните си къдри.

— Тя беше сама?

— Да. Но сетне до брега се доближи позлатена лодка с гребци великани-негри и четири воина в блестящо от злато въоръжение. Тази девойка беше хубава като ясен ден, като нощен блян. И... тя изчезна като сън...

Оунис напрегнато слушаше всяка дума на юношата. Отдръпна се от входа на пещерата, сложи меча си на леглото, за да му бъде подръка, и се приближи до потънали в тежки мисли Миринри.

— Какво те интересува тази жена, която ти никога по-рано не си виждал и може би никога вече не ще срещнеш? Не се таи! Аз отдавна виждам, че ти ходиш, като замаян, че сънят ти стана тревожен и че златният покой на душата ти е загубен! Скиташ като омагьосан и замъгленият ти поглед е устремен нататък, дето тичат шумливите води на Татко Нил, нататък към Мемфис!

— Ти си прав, мъдри! — отговори с въздишка Миринри. — Какво е тя за мен — не зная. Но аз знам, че лъчезарните ѝ очи изгориха душата ми и тя отнесе със себе си съня и покоя ми! Аз се мъча да отблъсна от себе си мисълта за нея, но нейният вълшебен образ стои пред мен денем и нощем, насън и наяве. Светлата ѝ усмивка ме притегля. Сребристият и глас властно ме зове. Къде? Не знам. Може би във вълните на. Нил! Аз не съм ти разказал всичко. Аз... аз я спасих, когато един хищен крокодил се готвеше да я разкъса и тя — беззащитна, безпомощна, полумъртва — лежеше като подкосена тревица, като свещения цвят на лотоса в обятията ми. Главата и лежеше на гърдите ми, а ръцете ѝ обвиваха шията ми. У мен тя търсеше защита и спасение и аз я спасих. А после... После тя си отиде!

— Ти я любиш, Миринри?

— Повече от живота си, Оунис!

— Нещастнико! Тя е дъщеря на фараона!

Миринри скочи като ужилен.

— А аз? — извика тон. — Нима ти току-що не каза, че съм син на фараон? Нима ти не ми обеща, че ще ми принадлежи тронът на Тети, тронът на фараона? Тогава какво? Нима аз не съм достоен за тази девойка? Нима ще я унизи любовта на Миринри.

Юношата стоеше пред стария жрец с блеснали очи.

— Отговори де, мъдрий! Нима аз нямам право да обичам тази, която е избрала душата ми?

— Да обичаш?! — отговори с глух глас Оунис. — Не. Ти трябва да я ненавиждаш, а не да я любиш! Ти трябва да я обречеш, както и всичките й близки, на гибел, на смърт!

— Защо?

— Кръв да има между теб и нея! Кръв да има между твоя и нейния род до последния човек. Чуваш ли? До последния! И млади и стари, и мъже и жени, и даже току-що родилото се дете трябва да се откъсне от гърдите на майка си, да се хвърли в гроба на престарелия старец... Всички, всички! До последния човек! Смърт за тях! Или... или — смърт за Египет. Нека робува целият народ у презрените варвари. Нека се разрушат градове и села в пламъци и пожари. Нека стане пустиня там, дето сега стои царственият Мемфис!

— Но защо?...

— Мълчи! Аз чух детинското ти бърбене, сега слушай какво ще ти каже този, който е закалил тялото ти и образовал душата ти, като те е посветил във всички скрити от простосмъртните тайнства на свещените науки! Слушай този, който Ще пази живота ти, този, който ще те поведе към трона на потомците на Ра, Озирис и Хор и който ще положи върху младата ти глава венеца на фараоните!

Гласът на стария жрец звучеше рязко и повелително, пълен с гняв. Съкрушеният Миринри побледня и неволно закри лицето си с ръце, като че го пазеше от удар.

— Аз съм готов... Аз те слушам, мъдрий! — каза юношата с треперещ, слаб, покорен глас.

— Ти си син на великия Тети, „Страхът на враговете“. На твоя баща Египет дължи независимостта си, блясъка си. Той направи Мемфис такъв велик град, какъвто няма друг в света. Той издигна на границата на пустинята големите пирамиди, които ще преживеят хилядолетия и ще съществуват и тогава, когато изчезне от лицето на земята и последният и син. Светът ще помни Тети! Той беше, както

това признава светът, най-великият воин, но той считаше за позор да вади меч, освен за защита на родината си и за наказание на враговете на Египет. И когато под управлението на Тети Египет достигна апогея на своето развитие, конници от пограничните области донесоха вест, че цели пълчища варвари от Халдея на потоци са се отправили към Египет, заплашвайки да потопят нещастния край, да го залейт с кръв, да го покрият с развалини.

Там, където се разклонява на множество ръкави царственият Нил, преди да влее царствените си води в морето, там се сблъскаха, като две лавини, като два яростни потока — войските на Египет, предвождани от любимеца му, от самия фараон Тети, с войските на варварите от Халдея. И потрепера земята от тежките стъпки на хиляди и хиляди въоръжени бойци, и затъмни се слънцето, покрито с воал от повдигналия се прах, и стенеха планините и долините, като отговаряха с ехото си на бойния вик!

Тогава, в този страшен ден, решаващ участта на Египет, твоят баща се би с враговете като прост войник. И той победи.

Но когато варварите потрепераха и обърнаха гръб, постилайки земята на Египет с труповете си, а войските на Египет, ликувайки в победен екстаз, гонеха врага, Тети вече не виждаше тържеството.

— Той падна в боя?

— Да. Стрела на вавилонянин прониза гърдите му!

— А къде беше оръженосецът му, който би трябвало с щита си да прикрие героя?

— Щитоносец му беше неговият роден брат — Пепи, този, който сега стои на трона на фараоните.

Пламъкът на маслената лампичка, която осветяваше пещерата, гореше неравно: ту ярко пламваше, ту почти угасваше, като че ли се плашеше от това, което чуваше, от кървавите тайни. Трепкащи сенки се преплитаха по стените на пещерата, заобикаляха двамата заговорници, притискаха се към тях, като че жадно ловяха всяка дума. После изведнъж изплашено се дръпнаха, отлитаха като орляк разтревожени птици.

— Да, това беше Пепи! — говореше с металически глас старият жрец, показвайки с ръка пода на пещерата, като че ли предателят Пепи лежеше в краката му. — Изменникът не вдигна тялото на царствения си брат, не го освободи от нападалите върху му трупове, сразени от

него врагове. Той нямаше време! Той не намери дори за нужно да се убеди дали действително е мъртъв страшният Тети, или е само ранен!...

3. СЪКРОВИЩАТА НА КОБХУ

— Пепи отдавна мечтаеше за престола — продължаваше старецът повестта си — и събираше привърженици, готови на най-подло престъпление. Побърза да се възползува от благоприятния момент.

Той спря воините, преследващи разбитата враже ска войска, събра приятелите и привържениците си и им обяви:

— Тети го няма! Тети е убит в лютия бой с враговете и трупът му хвърлен във водите на потока. Тялото му се носи към морето заедно с хилядите трупове на паднали бойци!

Какво трябваше да прави войската, когато чу скръбната вест за гибелта на любимия вожд? А варварите отново бързо строяха редовете си и разпращаха из околността войници да събират бегълците и да искат подкрепа. Отново зазвуча рогът на вавилонските стрелци и щитът се удари о щит...

Пепи поведе египетската войска срещу врага, все по-далеч и по-далеч от мястото на първия бой, все по-далеч и по-далеч от онова място, където върху трупове, сразени от ръката на Тети, лежеше тялото на фараона, паднал в кървавия бой при защитата на родния край от варварите.

— Моят баща е бил убит?

— Не! Той беше само ранен. Пастири негри, грабежи мъртвите на бойното поле, го прибраха и надявайки се на откуп, го излекуваха.

— И той се върна в Мемфис?

— Да, той се върна като никому неизвестен странник, върна се, за да узнае, че на престола е седнал предателят Пеши, че целият народ, цялата страна счита Тети за загинал.

И още какво показваха Тети... гробницата му, саркофага му... Пепи беше разсъдил, че безследното изчезване на Тети би могло да породни тълкуване и недоверие у хората. Разбира се, не му е било трудно да намери труп на убит в боя с враговете войник, който веднага е бил признат от услужливите роби и обявен, че това е трупът на

убития фараон. И трупът на простия войник, удостоен с царски почести, сега лежи в царска гробница...

— Но Тети... Баща ми още жив ли е?

— Н-не! — като че ли се запъна Оунис.

— Как умря той? Или Пепи довърши започнатото злодеяние и го уби със собствената си ръка? Говори! Аз искам, аз трябва всичко да зная! — извика юношата.

— Тети тайно странствуваше известно време по Египет, мислейки, че ще му се удаде да повдигне народа срещу похитителя на трона му. Той се обърна, към бивши свои приближени, които бяха обогатени от милостите му, той викаше на помощ своите бивши пълководци и слуги.

Но те бяха подкупени от заграбилия в ръцете си цялата хазна фараон Пепи. А на зова на изгубилия престола малцина се отзоваха. Тези малцина бяха бедняци, просяци, стари войници, които нямаха нито грош, за да купят оръжие.

— По-нататък?

— Какво искаш да знаеш още? Пребиваването на криеция се от всички в Мемфис Тети не можеше да остане дълго в тайна за Фараона, който държеше тълпи шпиони, доносници и тайни агенти. Слугите му се разпръснаха из града да търсят предишния фараон със заповед да донесат в палата на новия господар на Египет главата на брата му.

— И тези кръвожадни копои намериха баща ми?

— Не, навреме предупреден, Тети успя да се скрие и избяга, но много от старите му приятели и привърженици заплатиха за това с живота си. Пепи ги считаше опасни за себе си. И тъй, твоят баща се скиташе, гонен и преследван като див звяр. Най-сетне той избяга в Ливийската пустиня и там е намерил гроба си сред многото забравени гробове.

— Ти не ми каза, о, мъдрий, какво се случи със семейството на Тети?

— Ти знаеш: то цялото беше избито. Жените и децата, всички до последния човек!

— Освен мене?

— Да, освен тебе! Един стар слуга на баща ти пожертвува собственото си дете, като го даде на палачите, изпратени от кръвожадния фараон, но тебе скри и те изпрати на намиращи се в

изгнание приятели на баща ти. Те успяха да те доведат при мен. Така беше спасен.

— Аз... аз помня, аз имах сестра!

— Но не родна. Да, имаше момиченце което растеше заедно с тебе и баща ти мислеше, че когато дойде време, ти ще вземеш Сагура за жена.

— Но де е тя? Какво стана с нея?

— Навярно е убита, не знам!

Настъпи мълчание. Разгаряше и гаснеше пламъкът на маслената лампа. Сенки се скитаха около разговарящите. Нејде отдалеч се чуваше злорадият вой на търсещи плячка хиени и чакали.

— Ти каза: Миринри ще бъде фараон! Но нима Пепи без борба ще ми отстъпи трона, заграбен с цената на предателство и кръв? — наруши тишината гласът на юношата.

— Ние ще го заставим да напусне трона! — отговори Оунис.

— Без войска? Без оръжие? Без приятели?

— Ти ще имаш на разположение всичко, което ще ти даде възможност да съберем войска: скитайки из пустинята, баща ти малко преди смъртта си откри тайната на пирамидата на Кобху, основателя на първата династия, и проникна в подземните ѝ скривалища. Там той намери съкровището на могъщия Кобху. Тази тайна той съобщи на мене, а аз ще ти покажа скривалищата. Но и аз не дремех: подготвих страната за твоето връщане. Аз пръснах златото на Кобху из страната на твоите прадеди, като снабдявах с оръжие старите войници на баща ти. Няма град, дето да няма стотици твои привърженици, готови да се вдигнат срещу узурпатора. Няма селце, дето да не очакват деня и часа, когато на стените на царствения Мемфис ще се развее твоето знаме.

— Къде е сега намереното от баща ми съкровище на Кобху?

— Много по-близо, отколкото ти предполагах. Искаш ли да ти го покажа?

— Кога?

— Ей сега. Вземи лампата и ме следвай.

Също като във вълшебен сън Миринри последва жреца.

Пещерата, която им служеше за скривалище, беше всъщност само преддверие: на западната и стена се намираха няколко отделни входа, прикрити с биволски кожи.

През един от тези входи Оунис поведе възпитаника си към недрата на земята.

На едно място коридорът, издълбан в скалата, се разширяваше и образуваше кръгла зала с кубообразен таван. Край стените стояха дванадесет изсечени от розов мрамор сфинкса. Като се приближи до един от тях, старият жрец се просна върху главата на сфинкса. Статуята плавно се отдели встрани, като откри достатъчно широк вход, по чиито стъпала Оунис заслиза, увличайки юношата след себе си.

След продължително странствуване из лабиринтите жрецът и Миринри отново се озоваха в изсечена в скалата кръгла зала, стените на която от пода до тавана, бяха покрити с издълбани в гранита изображения на богове из египетската митология и йероглифи, които разказваха историята на фараона Кобху. Тук бяха изписани имената на всички градове, които признавали неговата власт, и всички васали, които са му плащали данък.

Тук, в тази пещера, се намираха няколко гробници от гранит, порфир и мрамор.

— Тук лежи прахът на Кобху! — каза Оунис, минавайки край една от гробниците, която изпъкваше с размерите си и богатството си. — А тук се намира този, когото Кобху е нарекъл Великия събирач на съкровища, който ги е събрал за тебе! — завърши жрецът, отмахвайки капака, който покриваше друга гробница от чер мрамор. Пред погледа на поразения юноша се явиха буци злато в различни форми, които изпълваха гробницата.

— Всичко това е твое! — каза Оунис. — И не се плаши, че ще изхарчиш това съкровище: тук има още три такива съкровищници.

— Но къде сме ние?

— В сърцето на пирамидата на Великия Кобху! — отговори старецът. — Но стига! Хайде обратно в скривалището ни. Нощта преваля. Животодателят Ра вече свършва нощните си скитания из царството на тъмнината, мечът му вече разсича змията на мрака Апат, като отсича една след друга главите й. Близък е часът, когато огнената колесница на бога на светлината — слънцето, ще изплува над хоризонта. Времето лети. Да вървим!

И те отново заскитаха от една подземна зала в друга, от един безконечен коридор в друг.

Пред тях се цепеше тъмнината, вечно царуваща в изсечените в камъка входове изплуваха из мрака пъстро боядисаните изображения на древните богове, покровители на Египет.

4. ЗНАМЕНИЕ ЗА ПОБЕДА

Съмваше. Златният слънчев диск отдавна вече се търкаляше по небосвода. Над пясъчната пустиня трептеше, преливайки се и струейки, нажеженият въздух. От Нил се издигаше лека синкава мъгла. Капризен северен ветрец люлееше листата на перестите палми и от време на време, като че ли играейки си, летеше и разнасяше вихрушки пясъчен прах, който засипваше алеята от двадесет и осем гранитни сфинкса, водеща към силно пострадалите от времето древни храмове.

Двама души бавно, уморено вървяха край развалините към брега на царствената река.

— Сега вярваш ли. Миринри, че си потомък на фараоните и че сам рано или късно ще сложиш венеца на владетелите?

— Да — отговори момъкът. — Да! На разсъмване, когато изгряваше слънцето, аз чух как от устата на статуята на божествения Мемнон излизаше звук, който напомняше човешки глас...

— Или по-скоро глас на сянка, призрак!

— И в мое присъствие се извърши Чудото на Вечния цветец — продължи Миринри, — той оживя, когато го полях с няколко капки нилска вода. Аз вярвам, аз зная!

— Какво мислиш сега за тази жена, мечтите по която са замъглили юношеската ти душа?

Миринри със страстен жест притисна ръце до гърдите си.

— Какво мисля сега за нея? Аз я любя, о, мъдри Оунис! Аз няма да се откажа от нея. Аз няма да я разлюбя, ако ще заради нея да...

— Да се откажеш от наследството на твоя баща? — усмихна се горчиво Оунис.

Юношата замълча.

— Да бъде това, което е угодно на небесните жители! — каза с печален глас Оунис. — И аз съм бил млад и в моите жили е текла пламенна кръв, и моята душа е била вълнувана някога от подобни чувства. Може би годините и грижите ще те излекуват от внезапно кипналата страст. Да почакаме, ще видим! А сега — да ускорим хода.

Става горещо, а ние сме още далеч от нашето жилище. Нека Озирис благослови пътя ни и ни избави от опасности!

— Опасност? Каква? От какво? — живо извика Миринри, като измъкна с бързината на мълния остро наточения си меч и зорко заоглежда околността.

— Погледни към този хълм! — каза жрецът.

— Царят на пустинята! — извика Миринри, но в младия му глас нямаше и сянка от страх.

Като направи две крачки напред и издигна нагоре блестящия на слънцето меч, юношата извика във войнствен екстаз:

— Насам, към мен, царю на хищниците! Да си премерим силите! Нека боговете на Египет решат кой е по-достоеен за победи: ти или бъдещият фараон.

Като че отзовавайки се на дръзкия вик на човека, огромният лъв с могъщ скок прелетя разстоянието, което го делеше от Миринри, и приклекна на няколко крачки от него. Бляскаше с очи и ровеше каменната почва със страшните си нокти. Но като срещна пламенния поглед на младежа, хищникът запълзя по земята, обикаляйки жертвите, за да се хвърли върху им откъм гърба.

Оунис и Миринри стояха с притиснати един до друг гърбове и с извадени срещу звяра мечове.

Така изминаха няколко мъчителни мига. И изведнъж, като изпусна кратък и хриплив рев, лъвът се хвърли върху Оунис...

Във въздуха се мярна жълта грамада, която се стовари върху стария жрец.

Но Миринри, бърз като мълния, не пропусна момента мечът му разцепи въздуха и се впи в тялото на лъва, като преряза единия му преден крак. Съборен, Оунис не беше успял още да се опомни, когато отново мечът на Миринри удари лъва, този път в хълбока. Хищникът се търкулна по земята, облян в кръв. А Миринри, спокоен и студен, с изопната напред ръка, чакаше.

За един миг звярът постави срещу меча могъщите си гърди, но този миг беше достатъчен за Миринри, чийто меч намери пътя към сърцето му.

— Аз победих! — извика юношата, като постави крака си върху още треперещото в предсмъртни конвулсии тяло на лъва.

Имаше нещо царствено в погледа и в цялата стройна, величествена фигура на красивия младеж, когато с високо издигната дясна ръка, в която държеше меч, гордо стъпи на победения господар на пустинята.

— Така да победиш и враговете си! — отзова се старият жрец. И сетне добави: — Озирис те покровителствува! Пази се да не го разгневиш, като пристъпиш законите му.

5. В СЪРЦЕТО НА ПИРАМИДАТА

Юношата и старецът отново се скриха в подземиято и тук беседваха златните надежди на бъдещето.

— Кога ще тръгнем за Мемфис? Аз горя от нетърпение, от желание да започна борба с узурпатора.

Юношеският глас, под сводовете на изсечената в недрата на скалата пещера, звучеше страстно, настойчиво и почти гневно.

— Почакай! Не е дошъл часът! — отговаряше му глухо гласът на старецът. — Почакай! Аз изпратих на приятели в Мемфис известие да бъдат готови. Твоите привърженици ни очакват и ще се погрижат да приготвят безопасно скривалище за младия фараон. Защото ти, Миринри, трябва да разбереш — Пепи не е лъв, който може да се повали с един или два удара на меч. Той е най-могъщият човек на Египет и ако неподготвен се спуснеш срещу него, ще получиш само гибел. Затова тази вечер трябва да изпълниш една моя молба.

— Каква? Казвай!

— Аз ще те заведа в сърцето на пирамидата на Великия Тети.

— На моя баща?

— Да, на твоя баща. Там в разкошен саркофаг, приготвен от изкусни ваятели, лежи прахът не на твоя баща, а на някакъв презрян, може би престъпник или дивак. Ти трябва да ми се закълнеш, че когато сложиш на челото си венеца на фараоните и вземеш в ръцете си скиптъра, ще се погрижиш в скъпоценната гробница да легне прахът на твоя баща.

— Кълна се в Тото, бога на отмъщението и гнева — извика юношата.

— Да вървим. Аз ще ти покажа как може да се проникне в сърцето на пирамидата на Тети.

— Ти имаш ключове?

Мимолетна усмивка премина по устните на Оунис.

— Всяка пирамида има, както съм те учил, няколко тайни входа, с помощта на които може да се проникне в разните ѝ части! — каза

той.

— Но ти си ме учил, че — тайният път към светая светих на пирамидите, там, дето ще лежи прахът на фараона, знае само той и никой друг и че никому, даже на родния си син, фараонът не открива тази тайна.

— Баща ти, умирайки в далечната дива пустиня, ми откри тайната си. Аз му дадох честна дума, че ще пренеса в пирамидата свещения му прах. Да вървим.

И отново юношата заскита по пустини и пясъци, катереше се по скали, пълзеше по извити подземни входи, под сводове, дето си бяха свили гнезда прилепи и кукумявки. И отново след дълго странствуване старият жрец с развълнуван глас каза:

— Тук! Ние стигнахме!

При светлината на смолистия факел Миринри със странно чувство на страх и благоговение гледаше великолепната мраморна гробница, чиито стени бяха покрити с тънка художествена резба.

Оунис отвори капака на саркофага и Миринри видя вътре обкованата в злато мумия на висок мъж, чието лице беше обезобразено от саблени удари.

— Това е човекът, който е заел мястото на моя баща? — със страстен и гневен глас попита юношата.

Жрецьт мълчаливо кимна с глава.

— Той прилича ли на великия воин Тети?

— Съди сам — отговори Оунис, като приближи факела до изображението, изписано на стената на гробницата. — Ето портрета на баща ти.

С жадно любопитство, чувствавайки че сърцето му замира, юношата дълго, без да може да се откъсне, се вглеждаше във великолепното изображение върху гранита.

Дълбока въздишка се изтръгва от гърдите на Миринри.

Внезапно той се обърна към стария жрец, по чието набръчкано чело бягаха сенки.

— Това е моят баща? Да? А защо той... Защо ти толкова много приличаш на него?

— Защото — кратко и сухо отговори Оунис, — защото и аз съм от рода на господарите на Египет. Аз съм твой кръвен роднина.

— Ти никога не си ми казвал това. Защо?

— Не е ставало нужда.

Миринри отново се обърна към гробницата, където лежеше трупът на лъжливия Тети.

— На това... куче, на тази гадина не е мястото в гробницата, приготвена за свещения прах на баща ми! — извика той със задъхващ се глас, пълен с гневни звуци.

— Когато дойде времето, ти ще премахнеш оттук трупа на роба и с полагащите се почести ще положиш в гробницата праха на твоя баща — каза спокойно Оунис.

— Когато дойде времето? Не. Сега, още сега ще го махна! Нито минута по-късно! — извика страстно юношата и като грабна тежката мумия, я изхвърли на пода. — Така ще постъпя с всеки! Да, с всеки, който е виновен за гибелта на баща мм! — викаше той в изстъпление.

— Успокой се!

Вместо отговор Миринри хвана лежащата на пода мумия и я повлече към изхода. Оунис едва го догонваше.

Като се измъкна от подземията на пирамидата, юношата тичешком завлече разнебитената мумия на лъжливия Тети до брега на Нил и я хвърли в клокаещите вълни на Бащата на водите, като изрече молитвено:

— Прости, Велики Нил, че осквернявам свещените ти води с трупа на един презрян! Прости и занеси този мой подарък до Мемфис, до стъпалата на двореца на похитителя на короните на двойния Египет! Нека мъртвият пратеник предупреди живия узурпатор каква участ очаква тялото му след смъртта.

Гърдите на юношата високо се издигаха, очите му горяха с трескав огън. Оунис стоеше до него и мълчаливо наблюдаваше тази странна и страшна сцена.

— Не се ли боиш, мое дете — каза той след малко, — че боговете ще те накажат за това светотатство? Нали е свещен прахът на всеки, даже на престъпника, даже и на много животни. Нашият стар закон изисква...

— Аз не искам и да зная старите закони, когато е поруган баща ми! — разпалено отговори юношата и сетне добави: — Нека боговете ме съдят. Но аз не можах да постъпя иначе!

... През късна нощ, когато се върнаха от гробищата на бащата и Миринри заспа тежък, тревожен сън, Оунис, носейки на ръце сноп

дебели сухи съчки, дойде отново на същия бряг на Нил.

С помощта на кремъка и огнивето старецът секна огън и по количеството на донесените съчки изглеждаше, че иска да го разпали голям и буен. Но на пламъка запали само един къс дърво. Тогава Оунис се изправи и с могъщ замах го запрати далече, далече от брега. Пращейки, дървото за миг потъна във водата, по сетне пак изплува, озарявайки водите с още по-силен пламък. И така като ярка плуваща звезда се понесе надолу по течението на Нил.

Това дърво беше напоено с някакво особено вещество, чиято тайна беше известна на старите египтяни. От тях го бяха узнали елините, но останало неизвестно за нас. Това беше знаменитият „гръцки“ или по-право „египетски огън“, който плуваше по водата.

Едно след друго Оунис хвърляше в тъмните води на Нил разпалените главни. Един след друг ярките факли се завъртаха над вълните и се отправяха надолу, към царствения Мемфис.

Изпрацайки ги с поглед, старецът шептеше:

— Плувайте от един край в друг, плувайте, вестители на бъдещето! Плувайте и известявайте на приятелите на Тети, че денят дойде, че новият фараон скоро ще се яви сред тях и ще поведе техните дружини на смъртен бой! Вие, деца на въздуха и огъня, вие, неугасими факли, носещи в себе си искри, от които скоро ще пламне ножар по целия Египет — плувайте, плувайте, плувайте!...

И дълго още стоя старият жрец, скръстил могъщи ръце на силни гърди, и дълго със замъглен поглед се взираше в далечината — там, където, постепенно изчезвайки, блещукаха огънчетата на плуващите факли...

6. В ТРЪСТИКИТЕ НА НИЛ

След три дни една проста ладия, напомняща онези „дахабие“, които и сега браздят водите на Нил по всички посоки от делтата до изворите на великата река, се приближи до брега, недалеч от скривалището на Миринри и Оунис. От ладията се чу странен, проточен и мамещ зов. Това беше египетска флейта. Като чу песента, Оунис каза на юношата:

— Време е да вървим! Приятелите ни са изпратили ладия да ни вземат. Ето го Ато, стария слуга и спътник на баща ти.

Миринри последва стария жрец и по прехвърления от ладията до брега лек мост се качи на палубата. Ладията веднага вдигна котва и се спусна на път, подгонвана от мощните удари на тежки весла, управлявани от мълчаливи, отлично обучени на това изкуство негри. На кормилото, дето се разположи Миринри, стоеше командирът на ладията — Ато, човек на около четиридесет години, с войнствен вид. Той полугласно разговаряше с Оунис. Ато почтително даваше подробен доклад за положението на работите.

— Боя се — казваше Ато, — боя се, че узурпаторът е осведомен за нашите планове. Три дни обикалях около скривалището ти и не смеех да се приближа, тъй като след моята ладия като сянка вървяха денем и нощем подозрителни ладии. Само днес не ги виждам и затова рискувах да се приближа до брега.

— Само да се доберем до средата на Нил! — отговори Оунис.

— Да, но ще ни се удаде ли това?

— Защо не?

— Огледай се наоколо!

— Мрежа! — извика разтревожено жрецът. — По-рано нямаше подобно нещо тук.

— Да, нямаше! — потвърди Ато. — Но моите преследвачи са се погрижили тази „държи-трева“ да закрие изхода на ръкава в най-силното му течение. Преди два часа тесният вход беше все още свободен. Не знаая дали вече не е обрасъл и той.

— Да побързаме! Боговете са длъжни да ни помогнат! — отзова се Оунис и гребците-негри се хванаха за веслата. Ладията летеше като стрела, но не след дълго време тя се вряза в задръстилата цялото течение на канала гъста трева и се спря неподвижно.

— Режете, режете проклетата, трева! — изкомандува Оунис на гребците, като захвърлиха веслата, се заеха да почистват пътя на ладията през заплашващата Да я задуши трева. Тревата, известна на египтяните под името „мрежа“, която и днес представлява истинско бедствие за плувците по Нил, тъй като това странно растение обладава тайнствената способност да се разраства с необикновена бързина. Достатъчни са тридесет-четиридесет часа и стъблата на „мрежата“ могат да направят непроходим и най-многоводния ръкав на реката.

— Това е примка, приготвена за нас! — каза безгрижно Миринри, който, изглежда, не съзнаваше цялата опасност за намиращата се тъй близо до брега неподвижна лодка. Този бряг представляваше нещо като оазис. Виждаха се бедни колиби, развалини от някакъв храм и палмова горичка. А след известно време се замяркаха и човешки фигури.

Като се вслушваха, пасажерите на ладията доловиха ясно долитащи до тях звуци на нестройна дива музика: заедно с ударите на малък барабан трептяха струните на арфа и жално и дръзко пееше флейта.

— Празникът на виното, празникът на богиня Баст! — каза Ато, обръщайки се към Оунис.

— Нека се веселят. Само да не ни закачат! — каза жрецът.

Но неговата надежда не било съдено да се оправдае. Скоро хората, празнуващи мистериите в чест на богинята на пианството Баст, вече се блъскаха само на няколко крачки от тяхната ладия, която с мъка се промъкваше сред гъстака на нилската „държи-трева“. Когато я забелязаха, започнаха да размахват факли и да викат с цяло гърло:

— Странници, чужденци! Насам, към брега! Кой смее да бодърствува през тази нощ, посветена на всесилната богиня? Кой смее, без да и отдаде нужната почит, да мине край това място? Или искате ние, слугите на богинята, да потопим кораба ви?

Въпреки усилието на екипажа, лодката едва помръдваше и не можеше да се отдалечи от брега. А там почитателите на култа на

виното беснееха, размахвайки факли, танцуваха и огласяха въздуха с диви песни в чест на богинята.

— Оставете ни на мира! — извика Оунис.

Но побеснелите му отговориха само със смях. Един от тях хвърли горящ факел към лодката но за щастие той прелетя над борда и потъна във водата. След него последваха други и надвисна опасността лодката на младия фараон да се превърне в плуващ огън. А до свободната вода оставаше голямо пространство, цялото обрасло с „държи-трева“.

— Магьосницата! Водят Нефер магьосницата! — раздадоха се в един миг викове от брега. — Довлечете я, довлечете магьосницата тук!

— Убийте, убийте я!

— Не, не я убивайте! По-добре да се позабавляваме с нея. Да извадим очите ѝ! Да запалим гърдите ѝ!

— Дайте горещите желяза! Да сложим клеймо на заклинателката По нейна вина мрат мъжете и децата ни. Тя ни прави магии. Убийте я! — ревяха жените, като се трупаха около неподвижно стоящата до пламъка на огъня красива млада жена. Беше облечена с разкошни дрехи, сякаш бе дъщерята на фараона.

— Да мъчим, да мъчим магьосницата! Нека каже къде крие съкровището на храма. Златото! Де е златото? Говори, проклетнице! — ревяха гласове.

Миринри, който със страстно гневни очи на млад лъв наблюдаваше тази сцена, не издържа. Извади от пояса късия си меч, скочи, едва докосвайки се до борда, и се озова сред обезумялата тълпа.

Тълпата с вик се разбяга по всички посоки и на мястото остана само заклинателката. С един удар на меча си той разреза въжетото, което стягаше ръцете ѝ.

— Миринри! Назад! На ладията! Те ще те убият! — с пълен със смъртен страх глас завика Оунис.

Гребците побързаха да спуснат от ладията мост до пясъчния бряг. Юношата, като сграбчи младата жена, премина тичешком и тежко дишайки, отпусна тялото на спасената върху една от скамейките.

Пияните, като видяха, че целият екипаж на ладията се хвана за лъковете и стрелите, готов да им даде отпор, не се решиха да се приближат до нея. Но и сред тях се появиха много въоръжени с лъкове мъже. Забръмчаха тетива, засвистяха стрели, носейки се със злоещо

фучене над главите на хората в ладията. И изведнъж... Заклинателката, която лежеше с полуотворени очи, скочи, изправи се и простирайки ръце към тълпата, извика със звучащ тържествено и страстно глас:

— Заклинам ви! На вашите глави, на жените и децата ви да падне моето проклетие! Духовете на огъня да запалят селищата ви! Духовете на земята да отровят кръвта ви и водите на Нил, разгневени от вероломството ви, да потопят вас и вашите жилища. Боговете на вятъра боговете на бурите да разнесат по четирите краища на света гробовете на вашите бащи! Наказание, страшното наказание на небето да падне върху вас дето се осмелихте да вдигнете ръка. И на кого? Аз чувствавам, аз усещам близостта на Озирис, на Великия, на Безпощадния! Кръвта на бога тече в жилите на младия лъв, който ме изтръгна от устата на подли хиени, страхливи чакали. Фараон, фараон!

И заклинателката падна като подкосена, а изплашената от проклетията ѝ тълпа от поклонници на богиня Баст се разбяга.

Оунис, едва дочул последните думи на заклинателката, скръцна със зъби, спусна се към безчувственото ѝ тяло и вдигна ръка, в дланта му блесна кинжал, готов да поразии жената.

Но Миринри успя да предотврати удара.

— Защо искаш да я убиеш? — каза той, като я пазеше с гърдите си.

— Тя... ни издаде!

— Тя ни спаси — каза Ато. — Тези негодяи биха ни обсипали със стрели. А сега...

— Ние сме свободни! — извика един от гребците. И наистина пътят към свободната вода беше прочистен, ладията се плъзна между две зелени стени от мрежа и се озова на простора.

Оунис наведе глава, отпусна ръка, сложи кинжала между гънките на пояса си и слезе в каютата, мърморейки нещо. Когато отново излезе на палубата, при светлината на месеца видя, че спасената от Миринри заклинателка с арфа в ръце стоеше в краката на младия фараон.

— Благословен, сто пъти благословен Бели Нил! — пееше заклинателната. — Ти, който даваш живот на редната страна, ти, който оплодотворяваш земята, веселиш погледа на овчаря, земеделеца, воина и жреца. Щастлив си, Нил: твоите струи носят към трона младия фараон!

Миринри стоеше близо до заклинателката и слушаше песента ѝ.

7. ВЪЛШЕБНИЦАТА НЕФЕР

Лунна светлина заливаше долината на Нил, заобиколена с каменисти чуки и тук-там украсена с къдрави палмови горички. Мяркаха се развалини на изоставени храмове, селища на рибари и каменари, мирно заспали в този нощен час.

А ладията носеше младия фараон към царствения Мемфис. Бавно се плъзгаше надолу по течението, подгонвай а ту от слабите пориви на южен ветреца, ту от ударите на веслата на гребците, които тананикаха в такт с ударите на веслата монотонна песен. Но тяхната песен не пречеше на песента на Нефер, а ѝ помагаше да изпъква по-ясно. Хорът на гребците стана фон, на който дивният, пълен със страст, скръб и мечта за щастие глас звънтеше, трептеше и ридаше ликуващо.

Като издигна очи към светлото небе, очи, пълни с огън, девойката запя древни саги, родени в недрата на знойна Африка, сказания за велики богове, покровители на Египет, за древните владетели на страната, за гордите фараони, потомците на бога-слънце Озирис, пееше за кървавите битки, победи, за тайнствените Призрачни градове, погребани преди хиляди години под пясъците на пустинята. И изведнъж гласът ѝ се пресече.

— За какво мислиш, господарю мой? — каза тя развълнувано, като се докосна нежно с хладната си ръка до замислилия се Миринри.

Той се сепна от мечтите, които му беше навяла с песните си тази чародейка.

— За какво?... За твоите песни.

— Не е истина! — рязко се отдръпна Нефер. — Не е истина, не е истина! Лъжа оскверни устата ти, сине на Озириса.

— Защо ме наричаш син на Озирис? — попита Миринри, вместо да отговори на упрека.

— Защото ти си потомък на Озирис! Защото в твоите жили тече кръвта на владетелите на Египет — отговори вълшебницата.

— Кой ти е казал това?

— Кои? Вълните на Нил, свещената река. Нима ти не чуваш как те, галейки се о борда на ладията, шепнат: „Привет, привет на тебе, бъдещи! Привет на фараона!“ А вятърът шепне, че ти отиваш на смъртен бей заради трона. Аз само подслушах този шепот. Защото съм заклинателка и чувам какво говорят вълните, какво шепне вятърът на цветята. А сетне — погледни звездите: Когато заемеш трона на твоите прадеди, там, в царствения Мемфис, и когато сложиш върху си двойната корена, при теб ще дойде, при теб ще се поклони върховният Жрец и ще разтвори полуизтлелите от времето стари папируси и пергаменти, на които са начертани тайнствени знаци. И ще те поведе той в дълбочините на гробници, дето спят вечен сън тези, които са донесли някога в необитаемия пустинен Египет от тайнствената страна Хинд, нашата обща родина, дадените им от предвечния бог Ур знания за пътищата, по които се движат звездите, за законите, на които се подчинява всичко на земята и небето. И тогава ти, фараоне, сам ще се научиш да четеш по звездите това, което аз мога да чета.

— Но ти... Откъде знаеш ти тези тайни? — замислено попита юношата.

— От поколение в поколение минават знанията за чудесата на света! Тях са ги знаели моите прадеди, тях е знаела майка ми и тя е предала това знание и на мене.

— А коя си ти? Откъде си? Къде за пръв път са видели очите ти светлината на слънцето?

— Интересно ли ти е това, о, повелителю? Аз съм се родила там на юг, далеч, далеч.

Тя махна с прекрасната си ръка, показвайки нататък, дето леко мъглата се стелеше над леглото на Нил.

— В страната на чудесата, в страната на загадките, в далечната, о, безкрайно далечната Нубия. Там от планините текат могъщи потоци, като покорно носят дан на господаря Нил. Там се издигат тъмни, непроходими лесове, където скитат стада животни. Там възникват и се рушат могъщи царства и често се лее кръв и земята се покрива о пепел от пожари. Аз помня — там, на брега на лазурен поток, се издигаха храмове, а в горичката имаше дворци. Прекрасна жена с лъчезарни очи ме приспиваше, държейки ме в обятията си. Покрай нас минаваха воители в позлатени брони и отдаваха чест с мечовете си на моята люлка. И когато майка ми ме водеше за ръка в гордия храм, тълпи

граждани обсипваха пътя ми с ароматни цветя, биеха барабани, гърмяха литаври, а народът крещеше: „Път за дъщерята на фараона!“

— Значи ти си от царски род? — сепна се Миринри.

— А сетне — не отговаряйки, продължи чародейката — в нашата страна нахълтаха воители от Египет. Кръв се ля. Трупове падаха. Градове горяха... И ето — виждам тялото на майка си. Сърцето ѝ беше пронизано от меча на убиец. Виждам трупа на баща си: той, за да не се предаде на врага, се хвърли в пламъците на пожара, който беше обхванал двореца, и там загина. Виждам себе си: мен ме водеха, обкована с вериги като робиня. В Египет! В Мемфис!

— Кой уби майка ти?

— Пепи. Фараонът на Египет! Този, когото ненавиждам, на когото съм се заклела да отмъстя и ще отмъстя! — с дива енергия извика девойката и мрачен огън блесна в очите ѝ. — Пепи! Същият Пепи, узурпаторът, който погуби твоя баща! — продължи тя, като внимателно се вглеждаше в лицето на Миринри.

Той, без да отговаря, само потръпна и силно стисна юмруци, като че търсеше дръжката на меча или кинжала. И двамата стояха мълчаливо. Те не видяха как зад тях минаха две човешки сенки: това бяха Ато и Оунис.

— Отдели за няколко минути Миринри! — пошепна Ато на стария жрец.

— Защо?

— Нека той не чуе, нека не може да се застъпи, когато хората ми вържат и хвърлят във водите на Нил тази жена. Тя твърде много знае. Тя ще погуби делото ни. Когато тя потъне, не ще кажем на юношата, той ще повярва, че тази магьосница се е обърнала на птица и се е понесла сред нощната мъгла.

— Да я убием, да я удавим... — замислено промълви Оунис.

— Да. Друг изход няма. Тя е опасна.

— Почакай! — отзова се след минута колебание старият жрец.
— Почакай! Ти чу ли разказа и за нейния произход?

— Приказки! Какво ни влиза в работата?

— Не. Аз вярвам, че в думите и има частица правда. И тогава... Кой знае? Може би на нея е съдено ща седи на престола редом с Миринри...

— Ти си готов да дадеш робиня за жена на твоя... на младия фараон? Чужденка?

— А ти знаеш ли, че ако очите ѝ не подпалят огъня на любовта в сърцето на Миринри, кой ще владее неговата душа, сърцето, мислите и волята му? Дъщерята на Пепи! Той я е видял, той вече е влюбен в дъщерята на узурпатора, той вече е отровен от мечти по нея. И как мислиш ти — това не заплашва ли плана ни във неизмеримо по-голяма степен, отколкото приказките на тази девойка и опитите ѝ да завладее любовта на Миринри?

Настъпи мълчание. Сетне Ато глухо се отзова:

— Ти си прав, както всякога. Нека става това, което е отсъдено! Наистина, и на мене самия би било тежко да вдигна ръка върху и.

А на кормилото, дето от време на време звънтяха струните на арфа, докосвани от нежните пръсти на Нефер — в полутъмната отново зазвучаха млади гласове.

— Ти знаеш миналото и бъдещето? — се допитваше Миринри. — Тогава кажи какво ме очаква?

— Велика кървава борба, опасности и тържество. Ти ще бъдеш господар на Египет.

— Аз чух това. Искам да зная подробности! — нетърпеливо каза Миринри.

— Добре, господине мой. Но... не сега! — каза Нефер. — Твоята съдба може да се познае само по лика на слънцето, по знаци и знамения, които дава великият Озирис, когато съдбата на простите смъртни могат да разкажат и бледните звезди.

— Собствената си съдба можеш ли да прочетеш по звездите? — полюбопитствува юношата.

— Да. Ето онази звезда — виждаш ли я? С нея е свързана моята съдба. Погледни колко е бледна, колко е печална тя! Виждаш? Тя пламна с червен огън. Кръв, кръв! О, богове! Гибел, гибел!

Девойката развълнувано скочи, простирайки ръце към небето. Звездата, която търсеше замисленият поглед на Миринри, изведнъж действително като че пламна, сетне се откъсна и потъна надолу.

— Гибел, гибел ме заплашва! Богове, за какво? — жално възкликна Нефер.

Тя се залюля и ако не беше Миринри да я хване — тя би паднала в бързотечащите води на Нил.

Няколко секунди юношата държа тялото ѝ в силните си ръце, докато му се удаде да сложи безчувствената Нефер на скамейката и като не я изпускаше от обятията си, той и шепнеше с участие:

— Не вярвай! Ти си се излъгала. Ти няма да загинеш! Аз ще дам живота си, за да те спася!

— И ще пожертваш ли любовта си към онази? Към дъщерята на, Пепи? — прошепна скръбно девойката.

— Ти... ти ще бъдеш моя сестра. Кълна се, до края на живота ми ти ще бъдеш моя сестра!

Девойката не отговаряше. Едри сълзи се търкаляха по побледнелите ѝ бузи.

— Така заповядват боговете. Да бъде тяхната воля — избъбри тя, като се освобождаваше от ръцете на Миринри.

— Иди да спиш. Там, в каютата, е приготвено твоето легло — каза Миринри.

Тя мълчаливо се повдигна и се смъкна в каютата. Отиде си и Миринри. На палубата останаха само Ато и Оунис. Старият жрец стоеше и гледаше хоризонта. Оунис напусна мястото си едва тогава, когато над хоризонта изплува зловещата звезда с кървава опашка — кометата.

След няколко часа, на разсъмване, на палубата на ладията отново се показва тънката фигура на красавицата Нефер. Този път прелестното ѝ лице беше обвито — също като с облаче скръб — с полупрозрачна газова материя. В ръцете си, като че изваяни от велик скулптор, Нефер държеше няколко съда със странна форма, напълнени с разноцветни ароматни течности.

Като устреми замъгления си поглед към изток, дето гореше предвестницата на лъчезарното слънце — алената утринна зора, Нефер правеше заклинания, като се обръщаше към боговете-покровители.

— Себ! — викаше тя. — Ти, символ на майката на земята! Ноут, господар на Вечната тъма. Ноу, покровител и пазител на водите, и Нефтиз, пазител на праха на преминалите в страната на сенките! Ти, лъчезарний Озирис-Ра, и Хапи, дух на свещения поток на Нил! Чуйте ме, богове! Дайте ми да погледна на Майката-земя и да видя пътя в небесното пространство, но който се движи тя и какво ще стане с нея и с младия фараон Миринри!

Капка по капка падаше ароматната течност от древните тайнствени съдове във водите на Нил. И тези капки се разпръсваха, вятърът, предутринният прохладен зефир, разнасяше ароматната вълна и отнасяше в неznайни далечини мистичните думи на древното заклинание.

Девојката стоеше на кормилото на едва полюляващата се ладия с прострени на изток прекрасни алабастрови ръце с полузакрити очи и разпуснати по рамената копринени черни къдри.

Черна горяща (исприца се подаде над хоризонта.

Това беше само краят на изгряващото слънце. По небото се показаха огнени стълбове лъчи. Ра-Озирис излизаше от Царството на Тъмнината, побеждавайки Великата змия. Неговото светозарно чело с корона от лъчи се издигаше над света.

— Нещастие, нещастие! — шепнеше тя с побелели устни. — Две звезди около лъчезарния Ра-Озирис. Едната пламва с ярък пламък и се слива с него, божествения, а другата бледнее, гасне! Ти, фараоне, носиш в себе си велика радост, велико щастие за една женска душа, скръб и нещастие за друга!

Отново жален стон се изтръпна от гърдите на девојката и тя цяла потрепера.

Дискът на слънцето изплува над хоризонта, като заля с ясна светлина долината на Нил. По небото се носеше орляк ибиси. Мъглата се оттегли към планините.

— Приближава се ладия с платно. Внимание! — извика на излизания от каютата Оунис стоящият на носа Ато.

И когато прекратилата заклинанията и гаданията си девојка мълчаливо и печално се разхождаше по палубата, на мястото, дето току-що звучаха заклинанията и молбите ѝ, обърнати към древните египетски божества, стояха — напрегнато вгледани в далечината — трима души. Те бяха Ато, Оунис и сам Миринри. Те гледаха маневриращата голяма ладия, която, както изглеждаше, се стремеше да се приближи колкото може по-близо до ладията на младия фараон.

— Трябва да сме готови за бой. Тук има нов капан! — каза с тревожен глас Оунис.

8. ЛЕГЕНДАТА ЗА ОСТРОВА НА СЕНКИТЕ

Недалеч от ладията, носеща Миринри към Мемфис, се показва изведнъж друга, доста натоварела, но въпреки това движеща се значително бързо ладия с една мачта и огромно, прилично на огромна пеперуда платно.

— Ако се покаже макар и само един въоръжен човек на борда — стреляйте! Пригответе мечовете! — изкомандува с металически глас Оунис.

— Ти мислиш, мъдрий, че нашата ладия е застрашена от опасност от страна на този кораб? — учуди се Нефер. — Но, изглежда — продължи тя, — това са мирни хора. Прости търговци, а не пирати. Нима не виждаш, че те пътуват със стока, която сама се издава?

Оунис се вслуша и бръчките на челото му се изгладиха.

— Товар от свещени котки? — попита той. — Возят ги от низините на Нил, за да попълнят колекциите на някой храм. Може би наистина нашата тревога е напразна. Но кой може да гарантира, че между клетките с котки не се крият въоръжени воители, които само чакат случай да се приближат и да ни хванат в плен.

— Аз гарантирам! — гордо отговори Нефер с блестящи очи. — Аз виждам кормчията и самия господар на кораба. Няколко години поред те посещават тези брегове, като купуват от крайбрежните села свещени котки: в низините на Нил тази година върлува болест, която убива животните две-три седмици след Донасянето им, ето защо щамовете от тези места си купуват котки оттук.

Недоверчивият Оунис не напускаше меча от ръката си и както преди, следеше приближаващата се ладия, от която се носеше хор от разнотонни гласове: наистина цялата палуба на ладията беше отрупана с редове клетки от пръти и тези клетки бяха препълнени с ужасно мяукащи котки от разни величини и породи.

Никъде не се виждаше и следа от въоръжени хора само няколко гребци, които управляваха ладията, и един старец, облечен според закона, по който трябваше да се обличат хората, принадлежащи към

класата на търговците, с набръчкано лице, съставляваха екипажа на „котешката ладия“. Оунис, като направи ръцете си като тръба, извика на приближаващите се:

— Кои сте вие? Защо плувате по следите ни? Нима Нил не е достатъчно широк?

— Ние сме мирни търговци! — отговори старецът, стоящ при мачтата. — Нищо не ни е нужно от тебе, о, господарю! Приблжихме се отчасти случайно, отчасти с намерение... Макар на кораба да няма нищо ценно, но все пак малко ни смущава обстоятелството, че се приближаваме към Острова на сенките и съкровищата на царете на Нубия, а във водите, миещи острова, далеч не е спокойно всичко.

— Аз съм чувал това, но много отдавна! — тихо си каза Оунис.

— И освен това, макар да съм човек, изпълняващ всички изисквания и предписания на нашата религия и почитащ боговете — продължаваше търговецът, — все пак тази част от пътя аз бих желал да мина не сам. Защото, о, страннико, ти трябва да знаеш, че около Острова на сенките стават странни работи. Там е по-добре да плуват няколко ладии заедно, отколкото всяка сама да преплува опасното място. Но защо на тебе, о, господине, ти е неприятна моята близост?

— Ни най-малко! — отговори окончателно успокоеният Оунис.

— Благодаря! Ако само благосклонните богове не накарат да стихне духащият сага южен вятър, а го усилят, аз ще се понеса като стрела и ти не ще видиш вече ладията ми.

И наистина, ладията на търговеца, доставчик на свещени котки, движима от огромно странично платно, от резкия порив на вятъра, и веднъж беше отнесена на голямо разстояние от ладията на Миринри.

— Така е по-добре! — измънка Оунис, сядайки на мястото си и започвайки беседа с Ато по повод казаното от търговеца за опасностите при плаването по тази част на Нил сред лабиринт от гори и каменисти островчета.

Но на неговото пожелание — добър и главно по-бърз път на котешката ладия не беше съдено да се изпълни: към обед южният вятър спря, известно време се възцари мъртво затишие, а сетне изведнъж със свиреп порив задуха северен вятър. И ако малката ладия на Миринри, макар и с голям труд, можеше да се движи напред, то тежката ладия на търговеца трябваше или да ес върне, или да се приюти край каменистите брегове на някое от островчетата.

Тъй или иначе, но котешката ладия не се показваше, а през това време ладията на младия фараон бавно се спущаше надолу по течението. На палубата ѝ животът течеше по установен ред. Ато и Оунис през всичкото време със сериозни лица полугласно обсъждаха плановите на бъдещото въстание, а Миринри и Нефер, седейки на кормилото, прекарваха времето в разкази, прекъсвани от време на време от песните на девойката или звъна на струните на арфата ѝ.

— Ти знаеш всяка извивка на брега на тази река, всяка горичка, всяко островче! — казваше Миринри, обръщайки се към Нефер. — Е, тогава разкажи ми за оня тайнствен остров, за който говореше търговецът на котки.

Нефер се замисли, като че ли си припомняше нещо. Тя полузатвори очи и сянката от дългите ѝ копринени ресници падаше върху бузите ѝ. Като помълча, тя заговори със странен, напрегнато звучащ глас. Изглеждаше, че пес някаква мистична песен, говореше заклинания, викаше от неznайни далечини чудни призраци като във фантастичен сън.

— Там, тъй близо оттук — звучеше решително гласът ѝ. — Там долу, по течението, някога — само великият Озирис знае кога — каменна греда е преграждала пътя на стремящите се към морето светени вълни на Нил. И като стигнал до граничната скала, падали като водопад в бездънни дълбочини, вълните шумели, към небето се издигала красавица-дъга, мост от земята до небето.

Хиляди години са се разбивали в студените гърди на камъка огромно количество вълни, но дошъл денят на победата, стената рухнала, а само малко островчета оцелели. Оттогава Нил тече бавно и тихо на това място. Но оцелели пълни с тайнствен живот бездни, оцелели върху гребените горди стени от храмове, посветени на невидими богове, покровители на знойна Нубия. В тези храмове живеят, творейки мистерии в Чест на своите богове, потомците на тези, които са издигнали тези храмове. Те пазят неизчислими съкровища, оставени в тайниците на храмовете от господарите на Нубия, дошли от Горни Нил.

— Какви са тези съкровища? — попита Миринри.

— Почакай, о, господарю мой! — отговори Нефер. — Аз помня, помня толкова чудни разкази за тези тайнствени храмове, за странните хора, които са ги обитавали, и как тези хора, могъщи в своите тайни

знания, са заповядвали на духовете на водата и на духовете на земята, като са извиквали тълпа призраци. Никой няма смелост да проникне в развалините на стария храм.

— Никой? — разпалено скочи Миринри, като че готвейки се веднага да се спусне след призраците.

— Почакай, о, господарю! — отново го спря девойката. — Имаше един юноша, силен като царя на пустинята, храбър като орел...

— Ти го познаваш?

— Да! Аз го познавах, защото хората, у които живеях, желяеха да му стана жена.

— А ти? Ти го обичаше?

— Аз? — трепна Нефер, хвърляйки странен поглед на младия фараон. — Защо ме питаш дали съм го обичала? Нима не ти е все едно?

Миринри сконфузено мълчеше, а Нефер, като наведе прекрасните си очи, продължи.

— Той чу за съкровищата на царете на Нубия. И веднъж, бродейки с мен по горещия пясък на брега на Нил, той ми каза, че или ще умре, или ще се добере до тези съкровища, макар да трябва да се бие за тях на живот или смърт с пазещите ги вампири-призраци.

— Той толкова ли те обичаше? — отново попита младият фараон.

Нефер сведе прелестната си глава.

— И той отиде да завладее тези съкровища! — продължи тя. — Когато отиваше, ми каза: „Чакай ме, аз ще се върна! Ще донеса буци злато, ще събера стотици и хиляди смелчаци и тогава ще заплувам по Нил, в страната на твоите прадеди. Нефер, ще изгоним от там воините на Пепи и ще възстановим разрушения град. Тогава ти ще бъдеш царица, Нефер!“ И той отиде на Острова на призраците, на острова на съкровищата.

— И там загина? И ти не го видя никога вече?

— Не. Аз го видях. Но той вече не ме видя.

— Той беше мъртъв?

— Не, той беше сляп! Но слушай, аз ще ти разкажа това, което научих от него, преди той да затвори слепите си очи навеки.

Островът бил пуст, нямало пито хора, нито призраци, когато смелият плувец приближил плитката си ладия до брега и стъпил на

гранитната стълба, водеща към полуразрушения храм на кубинските царе.

Той се добрал до самото сърце на развалините, до дивния храм със стени, украсени с резби и изваяния, чийто език бил непонятен на смелия рибар. Той проникнал през мрачните коридори и се озовал в обширна зала, дето само ехото се обаждало на дръзкия зов.

И изведнъж залата била залята от светлина като от поток слънчеви лъчи. И оказало се, че тя била препълнена с безшумни като призраци хора в странни облекла. Юношата се спрял като закован. Краката му като че ли се сраснали с пода, ръката му, която държала изваден кинжал, безсилно увиснала, а очите му били приковани към човешка фигура, стояща пред него на стъпалата върху възвишение, подобно на жертвеник сред колони.

— О, богиня! — казал той и паднал на колене.

Пред него стояла с устремен върху му горящ поглед жена с неземна красота. Полупрозрачни дрехи обвивали стройното и тяло. Огромни скъпоценни камъни блестели с ослепителен блясък на благородното ѝ чело и мраморните гърди.

— Защо дойде тук, смъртни? — с надменен глас произнесла тя, обръщайки се към юношата.

— Да ти се поклоня, о, богиньо — отговорил той с треперещ глас. — Да ти се поклоня и умра в краката ти, ако това ти е угодно!

Ясна усмивка се появила на прелестните устни на жената. Сребрист смях прозвучал под гранитните сводове.

— Твоите уста оскверни лъжа, о, дръзкий! — казала тя. — Аз знам делта на твоето посещение. Ти си се заклел пред една девойка да откраднеш и изсипеш в краката ѝ съкровищата на храма! Ти дойде тук, гонен от две страсти: алчност към злато и любов към девойка. А сега?

— А сега аз се отричам от моята годеница! Не ми е нужно всичкото злато в света! — разпалено отговорил рибарят, простирайки ръце. — Аз по-рано не те познавах, о, богиньо. Аз бях сляп, бях безумец!

— Но ти още не си видял онези съкровища, които жадуваше душата ти. Погледни ги по-напред! Може би твоето „безумие“, както казваш, ще се върне.

И по неин знак робите сложили буци злато пред краката на юношата. Но той не гледал златото: той гледал стоящата пред него е

цялата красота на своята младост жена. Те донесли направени от скъпоценен бронз и сребро съдове, сандъчета и сандъци и ги отворили. Там на купища лежали скъпоценни камъни, равни по красота на които не познава светът. Бисерите блестели, рубините също като капки кръв се червенеели и отразявали всички цветове на дъгата.

Но омаяният юноша не виждал тези съкровища: той виждал само очите на красавицата. И когато му подали огромен съд, напълнен догоре със скъпоценни камъни — той с един замах на силните си ръце изсипал ценното съдържание в краката на тази, която взела душата му.

И отново се засмяла тя със сребристия си смях. А сетне прозвучали думите ѝ:

— Да бъде така, както ти искаш! Това, че ти предпочете моята красота пред тези съкровища, ти спаси живота. Върви си, отплувай към дома си! След три дни в полунощ ти ще се върнеш тук и ние няма вече никога да се разделим.

И подчинявайки се на нейната заповед, той се упътил към изхода на храма.

— Той се върна при тебе? — попита Миринри, жадно заслушан в разказа на Нефер.

— Да, той се върна при мен! — отговори чародейката. — Но когато той бил готов вече да отплува, силни ръце го хванали и съборили. Заобиколили го белобради жреци от храма. Един държал в ръце нажежен меден прът.

— Ти искаше винаги да виждаш нашата царица? — казал той злобно. — Добре! Твоето желание ще бъде изпълнено. Ничий образ не ще затъмни сега във въображението ти чертите на божественото лице!

И нажеженият прът бил забит първо в дясното, после в лявото око на нещастника.

А сетне същите силни ръце го развързали, вдигнали и хвърлили в лодката. И когато плувачи по Нил търговци на амфори, които го познавали, прибрали лодката му, безпомощно носена по течението, те го намерили на дъното ѝ обезумял, бълнуващ за прекрасната принцеса и проклинащ злите жреци, като молел боговете да върнат зрението му. И тъй моят жених се върна при мен. Той се върна сляп, върна се безумен.

— Какво стана по-нататък? Разказвай, Нефер?

— Той умря. А аз... аз се заклех да отмъстя на тези, които го погубиха.

— Но... те са в съюз с духовете!

— Моите магии са по-силни от тях, моят гняв е по-могъщ от тях.

— Аз... аз ще дойда с тебе, Нефер, в този храм! — горещо извика юношата.

— Добре! — отговори, замислено загледана в далечината, чародейката.

— Ти чу ли? — каза в това време Оунис на мълчаливия Ато.

— Навярно на острова се е поселила някаква секта, привърженици на неизвестен нам умиращ култ.

— Не е там работата! — нетърпеливо възрази Оунис — Важното е, че в храма действително могат да се окажат съкровища. И важното е да не ги завладее Пепи, чиято хазна вече е празна. Ние трябва да го изпреварим. Нашите спътници навярно ще са достатъчни, за да разпръснат всички жреци и алми, разиграващи ролята на царе, и да завладеят скъпоценностите. Аз реших да намерим този тайнствен остров. Нефер го знае.

— Както решиш, така да бъде — отговори безстрастно Ато.

9. РАЗГОВОРЪТ

Денят преваляше, а северният вятър, който пречеше на ладията на Миринри, все още не спираше. По повърхността на Нил тичаха къси сърдити мътнозелени вълни с блестящи пенести гребени. Тези вълни се разбиваха с непрекъснат ропот в гърдите на ладията и лижеха стръмните ѝ бордове. Но люлеенето беше незначително, тъй че нищо не пречеше на пасажерите да прекарат цял ден на палубата.

Ато и Оунис се съвещаваха, обсъждайки какви предпазни мерки да вземат за осигуряване успеха на предполагаемата експедиция на Островът на сенките. Нефер и Миринри бодърствуваха и с жадни погледи се вглеждаха в бреговете по тази част на Нил.

— Охо! Славна плячка е получил днес тлъстият соу! Навярно той, като цар над другите земноводни, си избира само царствени късчета! — засмя се един от гребците, като показваше с ръка към близкия бряг. В същия миг до слуха на Миринри, който гледаше в друга посока, долетя странен звук: жално ревеше някакво навярно много голямо животно, но гласът му звучеше глухо.

— Какво е това? Какво се е случило? — заинтересува се юношата.

— Крокодилът е хванал за муцуната дошлата твърде близо до водата камила и я е завлякъл със себе си във водата! — късо отговори Оунис, като хвърли мимолетен поглед на разиграващата се сцена.

Тази сцена напомняше на Миринри друга: как той спаси от нападението на стадо такива гадини онази жена, която изгуби на крайбрежния пясък златния уреус. И той с неволна гордост каза на Нефер:

— Аз съм се борил със соу, много по-голям от този похитител на камилата и го убих с меч, като изтръгнах плячката му. Но тази плячка действително беше царска плячка!

— Тя беше дъщерята на Пепи! — пламнала като огън, каза Нефер с изменен глас. И сетне, треперейки с цялото си тяло, добави:

— Разбира се, нея ти можеш да спасиш! А ако опасността застрашаваше мен?

— Тебе? Но тебе не те заплашва никаква опасност.

Едва Миринри произнесе тези думи, когато се случи нещо, което юношата не предвиждаше: Нефер, като се залюля, падна през борда и потъна в мътната вода, после, тялото ѝ изплува, а вълна го отнесе към брега, покрит с рядка тръстика.

— Нефер, Нефер! — викаше Миринри. И преди Оунис да успее да съобрази какво става, смелият юноша, като хвана лежащия до него тежък боен топор, скочи пръв водата и заплува към островчето, при чийто бряг ту потъвайки, ту изплувайки на повърхността се носеше тялото на чародейката.

— Моя... нещастний! — плесна с ръце Оунис. — На помощ! Спуснете лодка! Хвърлете котва! Ато! Мечът ми! Стрели!... Целете във всеки крокодил, който се появи! Мерете в очите! Но тежко ви, ако макар една стрела се докосне до тялото на моя... до тялото на фараона!

Лодката беше спусната във водата и Ато пръв скочи в нея. Оунис го последва. Стрелците държаха готови стрелите си, а гребците произвеждаха адски шум, удряйки с веслата по водата, за да отпъждат крокодилите. Но всичко това не можеше да предотврати опасността: крокодилът, като чу падането във водата на друго тяло, тялото на Миринри, за минута се спря в нерешителност, като че съобразявайки коя плячка е по-достойна за вниманието му, сетне се спусна към смелия юноша, който успя да се добере до брега и да загради с тялото си достъпа към безчувствената Нефер.

— Пази се, Миринри! — се разнесе печалният глас на стареца, обезумял от скръб.

На този вик се обади ликуващият победен глас на юношата: в същия миг, когато крокодилът беше разтворил ужасната си уста, за да се нахвърли върху Миринри, във въздуха блесна като мълния лезвието на топора и се впи в челюстите на чудовището. Смъртно раненото животно с яростен рев се отдръпна и изчезна в мътната вода, оставяйки кървава пенеста следа.

Лодката достигна брега. Ато подхвана и положи на дъното ѝ тялото на безчувствената Нефер, а Оунис с треперещи ръце опипваше главата на Миринри, като че не вярваше на очите си, и мърмореше:

— Ти си жив? Невредим? Безумец?... Но как можа... Как се реши...

— Нима аз не съм фараон? — гордо отговори Миринри със светнали очи. — Нима ти сам не си ме учил, че мой дълг е да защитавам всички? Нима аз не бих бил в твоите собствени очи презрян страхливец, ако бях оставил на произвола на съдбата тази нещастница?

— Ела, ела! Веднага в лодката! — дърпаше го старецът.

— А тя? — попита Миринри.

— Не се безпокой! Жива е, но е в безсъзнание. Ей сега ще премине! — обади се Ато.

След няколко минути на борда на ладията, дето беше пренесено тялото на Нефер и се бяха качили останалите хора от лодката, всичко тръгна постарому. Миринри, като смени мокрите си дрехи, отново стоеше на палубата и гледаше към брега на Нил. Но Нефер не се виждаше, както и Оунис: старият жрец беше заповядал да отнесат девойката в определената за нея каюта на носа на ладията, дето се мъчеше да я свести, като ѝ даваше да диша силно ароматни вещества и предизвикваше изкуствено дишане. Сърцето на девойката захвана да бие.

И ето, гледайки прелестното и тяло, Оунис изведнъж почти извика. Погледът му беше прикован върху оголеното рамо на Нефер.

— Ато! Ела тук! — извика той минаващия край каютата воин. И когато той се приближи, старецът с набръчканата си ръка му показва рамото на Нефер и каза:

— Погледни тук и кажи какво виждаш?

— Свещена змия! Йероглифи! Татуировка... О, богове! Символът, с който при рождение се отбелязват само потомците на Ра-Озирис, децата от царствен род. Какво значи това? Тя да е дъщеря на Пепи? Нитокрис? Не, не може да бъде! Аз я познавам, аз съм я виждал десетки пъти. Но коя е тази девойка? Защо да се представя за царица?

— Шт... — прекъсна го Оунис... — Шт! Тя, изглежда, се свестява. Отдалечи се, Ато!

И воинът излезе. Едва напусна каютата, Нефер отвори очи и дълбоко въздъхна. Като забеляза безпорядъка на облеклото си, тя със срамежлив жест закри оголените си гръд и рамо с мократа си дреха. Сетне погледна с пълни със сълзи очи Оунис.

— Аз... съм паднала във водата!...

— И Миринри те спаси с опасност за живота си! — със същия тон и каза Оунис. — Но ти не падна, а се хвърли във ведата. Аз видях това, аз зная. Кажи защо?

Девојката мълчеше, но лицето ѝ пребледня и устните и трепереха.

— Ти искаше да изпиташ дали ще се изложи Миринри на опасност за твоето спасение? Да?

— А ако е така? — уклончиво отговори тя с треперещ глас.

— И го подхвърли на смъртна опасност?

— Нима той загина? — с див вик извика чародейката, дърпайки се към палубата. Но Оунис навреме я хвана и я постави на леглото ѝ.

— Той е жив и невредим като тебе. Успокой се!

— Жив? Хвала на милосърдната Изида!

— Почакай, отговори ми на въпроса прямо! Боговете ни виждат и аз съм достатъчно стар и опитен, за да разпозная лъжата. Ти любиш ли Миринри?

Нефер с тих жалостен стон закри очите си с ръце. Тя плачеше и сълзите течаха от очите ѝ и се търкаляха по ръцете ѝ.

— Защо плачеш? — продължаваше настойчиво старецът.

— Той е бъдещ фараон. А аз...

— А ти — любителка на фантастични приказки. Ти нали си нубийска принцеса! — с лека насмешка каза старият жрец.

— Да, аз излъгах, излъгах! — се изтръгна като вопъл от бурно издигащите се гърди на девојката. — Мен ми се искреше Миринри да не знае, че съм само робиня на жреците на Изида, че съм от низша каста. Искаше ми се...

— Той да те счита равна на себе си и може би да те направи своя жена?

Нефер зариде.

— Това не ще бъде, никога не ще бъде — шепнеше тя. — Аз съм робиня и погледът му е тъй далеч от мен той люби друга, не мене...

— Но любовта е цветец. Той може да увехне и веднага да се съживи. И сетне... Кажи, ти знаеш ли какъв знак е татуиран на рамото ти?

— Зная, че има някакъв знак. Но не зная какво означава той. Аз съм сираче и съм расла сред жреците, които са се отнасяли с мене като с робиня. Кой може да ми каже какво значи тон?

— Ти знаеш ли кого отбелязват при рождение със знака на змията?

— Синовете на фараона!

— И дъщерите! Ти имаш такъв знак на рамото. Ти също си от царствен род. Ти си равна на Миринри по произход. И ако бъде угодно на боговете, именно ти, а не дъщерята на Пепи-предателя ще се свърже в брак с моя... възпитаник.

— Аз? И ти позволяваш?

— Ще помагам с всички сили. Но ти трябва да ми се закълнеш, че ще направиш живота на Миринри щастлив! И нито дума на Миринри за нашия разговор. Разбираш ли?

С тези думи Оунис напусна каютата и излезе на палубата при очаквания го Миринри, на когато той съобщи, че девойката се е свестила, но се чувства уморена и е легнала да спи.

— За през нощта трябва да спрем при някое островче! — съобщи решението си Ато. — Вятърът не намалява. Пътуването нощен е опасно.

— Та какво? Да спрем! — съгласи се Оунис.

— Аз видях тази котешка ладия — продължаваше Ато. — Тя не може да гребе срещу вятъра. Изглежда, че тя също ще спре при някой остров.

— Не е наша грижа — кратко отговори Оунис, погълнат от мислите си.

И наистина, когато ладията след един час хвърли котва край бреговете на едно островче, за да прекара спокойно нощта, към същото островче се приближи и котешката ладия и хвърли котва малко по-настрана. От нея излезе търговец, доставчик на котки за храмовете на Долни Нил и радостно приветствува Оунис с думите:

Да благословят боговете по-нататъшния ти път, с, господарю мой! Ти не ще прогониш беззащитните ора, които едва не загинаха в бушуващите вълни на Пил. Позволи на нашето корабче да спре по-близо до твоето. Ако се появи някаква опасност, моите хора все пак могат да се окажат полезни.

Оунис, не виждайки нищо подозрително, даде съгласието си. Скоро и двата кораба, стоящи редом, бяха обвити с мъгла, и целият им екипаж, измъчен от тежката им работа през деня и от преживените тревоги, заспа дълбок сън.

... Беззвучно, като сянка, като призрак се мярна по стъпалата на ладията на Миринри женска фигура. Това беше Нефер. Девојката измина само няколко крачки по брега, когато отстрана се чува като змийско съскане думите:

— Това си ти, Нефер? — обади се дрезгав глас. — Е, какво ново има? Какво узна? Кой е този юноша? Изпита ли дали той се счита син на Тети? А? Та говори де!

След минутно колебание девојката отговори с тих глас:

— Да, той е син на Тети. Нарича се Миринри.

— Този старец му е втълпил в главата тази дива мисъл! — побърза да протестира събеседникът на Нефер, владетелят на котешката ладия. — Тъй, тъй... Това е много важно! Това ще помогне на Хер-Хор да унищожи претендента, а може би и много други врагове на всемилостивия фараон. Хе-хе-хе! Но по-нататък, по-нататък Ще ти се удаде ли да го примамим в капана? Той и спътниците му, разбира се, могат просто да се унищожат, да се избият. Но с това целта не ще се постигне: трябва да се хванат живи, за да се изпитат кой е душата на заговора. В Мемфис ходят странни, много странни слухове.

— Капан? — замислено и като че нерешително заговори Нефер.

— Да, да! Хубав капан, дето ще се улови този плъх, който се осмелява да гризе краката на трона на фараона. Най-доброто би било, ако ти би примамила цялата тази компания на Острова на сенките. Там те ще намерят... хе-хе-хе... ще намерят истински съкровища!

— Да! — прозвуча в мъглата гласът на Нефер. — Да, аз ще примамя всички там! Но какво ще ми заплати за това Хер-Хор?

— О, богове! Най-сетне чух разумна дума... От теб ще излезе гениална жена. Особено, хи-хи-хи, ако с твоето по-нататъшно образование се заеме — хи-хи-хи — самият върховен жрец на Изида Хер-Хор, най-мъдрият от мъдрите. Разбира се, ще си изкарваш по нещо, за предаността ти към делото на династията ще узнае и самият фараон. Той ще те обсипе със злато, знаеш — има такива прекрасни огърлички, гривнички, пръстенчета, верижки... а нима това ти е малко?... Е, той ще те приближи към двора. Сетне някой от военачалниците ще обърне върху тебе благосклонния си поглед, и... Разбира се, ако Хер-Хор не те даде на някой груб войник... Ти можеш да станеш жена на някой началник на крепост. Но с една дума — на работа!

— А ако не изпълня тази „работа“?

— Ти си се клела пред образа на всемогъщата Изида. Ти си се клела пред жертвеника на Озириса и богиня Хотар. Ще изпълниш!

— Разбира се, ще изпълня! — отговори спокойно девойката. — Веднъж щом съм се заела...

— Ти си умна! Добре, добре! — забърза жрецът. — Но прощавай, мила Нефер! Върви си, че може да забележат отсъствието ти. А аз ще изпратя вест на нашия милостив покровител, на мъдрия Хер-Хор. А, почакай! Хер-Хор желае ти да пуснеш в ход всичките си чарове, за да омаеш това... лъжефараонче...

— Аз направих каквото можех!

— Е, и какво? Нима има човек, който може да устои пред огъня на твоите вълшебни очи и пред меда на твоите омайващи думи? Навярно онова момче е каменно? Но да бягам!

Две сенки се мярнаха в разни страни. И потънаха в мъглата на нощта.

... На сутринта, когато Оунис излезе на палубата, ладията на търговеца на котки я нямаше вече: възползувала се от изменилия се през нощта вятър, тя беше отплувала.

След малко се спусна на път и ръководената от Ато ладия на Миринри. Този ден плуването мина без всякакво приключение. Малко преди мръкване ладията плуваше във водите на ползувания се с такава лоша слава Остров на сенките, дето коварната Нефер трябваше да предаде Миринри в ръцете на безпощадните му врагове.

Внезапно, по непонятна причина, ладията започна да се навежда на една страна и да потъва. На палубата настана паника. Нямаше никаква възможност да се спаси ладията. Хората скачаха във водата и плуваха към брега.

И когато луната изгря — група хора, в които нашият читател без труд би познал героите на нашия разказ, се промъкнаха сред тайнствените развалини на нубийския храм, като скитаха из алеи от сфинксове и обелиски. Те отиваха към централната зала на храма.

10. НА ОСТРОВА НА СЕНКИТЕ

— Да си кажа правото — шепнеше Ато на ухото на Оунис, когато се промъкваха сред мълчаливите, със загадъчна усмивка сфинксове, — не ми се харесва всичко това. Не ми се харесва, не ми се харесва! Боя се от нов капан. Защо мълчиш, мъдрий?

— Ще разберем по-късно! — сви рамене Оунис. — Но какво ни оставаше да правим, когато ладията ни потъна? Проклятие! Аз още не мога да се опомня от преживяното! Как може да стане това? Корабът ти изглеждаше такъв здрав! Между хората ти няма ли изменници?

— За това се обзалагам! Корабът беше здрав и измяна не е имало в нашата среда, но тя се е промъкнала отвън и е погубила кораба ни: навярно през нощта някой от екипажа на тази проклета котешка ладия е доплувал и пробил няколко дупки на дъното на ладията ни, като ги е замазал с вещество, което лесно се размива.

— За наше щастие, добре че наблизо беше този остров.

— Или за наше нещастие! — намръщено избъбри Ато.

— Но тук не се вижда никой. Островът е пуст.

Действително нищо не говореше, че на Острова на сенките съществуват хора. И тишината на вълшебната нощ беше нарушавана само от шума на стъпките на странниците и от гласовете им.

— Ти като че и преди си била тук, Нефер! — казваше вървящият наред с нея Миринри. — Ти вървиш тъй спокойно, тъй уверено, като че ли тук ти е познато всяко стъпало и всяка зала.

— Всички храмове в Египет, Миринри, се строят по един същ план — отговори спокойно девойката. — Но ела тук! Ей сега ще се стъмни. Тук е тясно да вървим редом, върви напред, господарю мой.

Без да се грижи дали тя го следва, Миринри бързо измина плуващия в мрак коридор, отправяйки се към слабо светещия в далечината вход на голяма зала. Като направи няколко крачки по пода на залата, Миринри се огледа и веднага извика:

— Но де си... Нефер?

И наистина девойката я нямаше. Тя беше изчезнала като сянка, като призрак. В залата, страхливо притискайки се един до друг, стояха въоръжените негри-гребци на потъналата ладия. Наред с тях стоеше Оунис и закаленият воин Ато. Но Нефер я нямаше.

— Назад! В коридора! Това е капан! — извика Ато. Но изходът в коридора не се виждаше вече, също като че невидима ръка беше затворила вратите, като им беше отрязала единствения път към външния свят.

— Търсете вратата! Чупете! Удряйте! — изкомандва, без да губи кураж, Оунис.

Но не беше така лесно да се изпълни заповедта му: очевидно вратата на коридора се затваряше с остроумен механизъм — огромен каменен блок, цяла скала и краищата бяха така прилепнали, че не се образуваше ни Най-малък отвор.

— Предаде ни, погуби ни тази проклета жена! — изтръгна се от гърдите на Оунис.

— Но какво е това? О, богове! Мъртвите стават от гробовете! Озирис, помогни ни! — извика Ато, като бясно удряше с меч си по гранитните стени.

— Магия! Призраци! — викаха в хор негрите. Но виковете веднага замлъкнаха и се смениха с дълбоко мълчание: всички стояха и не смееха да се помръднат и да откъснат поглед от фантастичното зрелище.

По стените на залата, сред масивни квадратни колона, имаше изсечени от цели каменни блокове мрамор и гранит саркофази, затворени с тежки капаци. И в миг тези капаци се отхлупиха и беззвучно паднаха на земята, а от ковчезите станаха призраци-сенки. Но странно: това не бяха призраци на страшни и безпощадни воители, а на млади, прелестни девойки в леки облекла.

Някъде отдалеч се донесе мелодичният глас на двойна флейта, която свиреше позната на Миринри мелодия — мотив на една от любимите песни на предателката Нефер.

Сетне изведнъж на прага между две колони, също като дивно изваяние, се показа, цяла залята от светлина, женска фигура в богати одежди, с тежки златни гривни на алабастровите си ръце, с огърлици от скъпоценни камъни на мраморните си гърди.

— Нефер! Какво значи това? — скръбно извика Миринри.

— Предателка! Ти ще ми платиш с живота си за гибелта на фараона! — нахвърли се върху чародейката Ато, като издигна кинжала си.

Но Нефер презрително а гордо го погледна. И кинжалът падна от ръцете му.

— Нефер! Защо ни подмами тук? — питаше Миринри. — Защо ни излъга? Нима ти си ми враг?

— Аз? Как можеш така да мислиш? — отговори, пребледнявайки девойката, като склочи ръце на гърди.

— Но де сме ние? Какви са тези жени? — попита Оунис.

— Къде сте? На гости у мене, в пълна безопасност. А кои са тези жени? Дадени ми са на разположение от Хер-Хор по заповед на Пепи, жрици от храма на Изида. Коя съм аз? Посланица на Пепи, на която е поръчано да предаде в негови ръце младия син, на Тети — Миринри.

— Довърши предателството си! Викай убийците! Иде ще умрем като воители в бой! — каза Ато с искрящи очи и тежко дишайки.

— Това не би било трудно, Ато! — спокойно отговори Нефер, усмихвайки се на Миринри, който я гледаше с учудване и възторг. — Островът на сенките е пълен с воители на фараона. Пет големи ладии, препълнени с войска, чакат на брега. По един само знак от мен и тези палачи ще се нахвърлят върху ви. Но може би като виждате, че сте беззащитни, ще се предадете и ще станете мои пленници? Ха-ха-ха!...

И като слезе по мраморните стъпала на пода, тя с лукава усмивка хвана за ръка Миринри и го поведе след себе си. В същия миг се разтвори като по вълшебство едната стена на залата и цял поток светлина се вмъкна в отвора и пленниците видяха, че зад тази зала се намира друга, наредена с приказен разкош и приготвена за весело пиршество. До покритите с белоснежни покривки маси имаше разкошни кресла. На масите димяха блюда с най-разнообразни ястия, съдове от най-разнообразни стъкла и металически чаши за вино и разхладителни напитки. Гърмеше оркестър, пееше хор от хубави жени. И девойки се носеха във фантастичен танц, като едва докосваха с мрака мраморния под.

Миринри машинално зае мястото, което му показва чародейката. Неговия пример последваха спътниците му, поразени и озадачени.

— Аз съм хазайката, а вие — моите гости! — каза Нефер, сядайки с Миринри. — Заповядайте!

И тя, смеейки се, даде знак на робините-прислужници да напълнят чашите с вино и да поднасят на гостите ядене.

— Нефер, Нефер! Аз не вярвам на очите и ушите си! — шепнеше Миринри. — Струва ми се, че спя, че съм в двореца на фараона...

— И че при тебе стои Нитокрис? — помрачи се лицето на чародейката и дълбока въздишка се изтръгна от гърдите ѝ. Но тя скоро се справи със себе си. — Забрави грижите, приятелю. Пий, яж от всяко блюдо. Забрави за утрешния ден. Ти си уморен, трябва да си отдъхнеш. Ти си измъчен — трябва да се забравиш. Наслаждавай се сега. Може би сетне ти ще си спомниш този пир...

— Кога?

— Когато седнеш на трона на прадедите си и при тебе бъде Нитокрис, дъщерята на фараона! — отново въздъхна Нефер.

Като отпи една глътка от ароматното вино и като почувствува как то като огън се разля по жилите му, Миринри вдигна чашата:

— Пия в твоя чест, Нефер! Знаеш ли, че понякога ми се струва, че ти и Нитокрис сте едно и също!

— Когато мислите ти се объркват под влияние на виното? — с горчивина се отзова Нефер. — Не, не говори така, приятелю! Аз съм Нефер, просякиня, робиня. На мен ми е отсъдена гибел. На тебе — щастие, слава, могъщество, власт над великия Египет, двойната корана на Горния и Долния Египет. Но да забравим това, Миринри, до утре.

— Да забравим! — покорно отговори юношата, който всъщност едва се държеше от силна умора.

Във виното, подадено на гостите от прислужниците на Нефер, бе сипано някакво омайващо вещество, защото почти едновременно замлъкна несвързаният говор, склониха се уморените глави на осъдените на смърт пленници и сън завладя телата им. Затихна музиката, прекрати се пеенето. В залата се възцари полумрак. Бодърствуваше само един човек: това бе предателката Нефер.

Като погледна още веднъж втренчено лицето на задрямалия Миринри — то и в съня беше също така прекрасно, като изваян от длетото на изкусен скулптор образ на младия Озирис, Нефер със слаба въздишка стана и излезе от залата, като затвори вратата след себе си.

— Това си ти, Нефер? — извика я някой и зад една колона излезе насреща ѝ мъжка фигура. При невярната светлина на две-три слабо светещи кандилца можеше да се види, че това е вече стар човек,

облечен като върховен жрец на Изида, с гол череп, сбръчкано лице и две пълни с живот и енергия блестящи очи.

— Аз съм, повелителю! Твоята робиня чака по-нататъшни заповеди! — поклони се пред него предателката.

— Какво изпита? Говори по-скоро!

— Миринри е истински син на Тети! — твърдо каза Нефер.

— О, богове! Та кой спори за това? И не е ли все едно истински или неистински? Важното е, че оспорва трона на фараона. Значи, ще бъде унищожен. Но по-нататък: кой е този Оунис? Може би той фантазира, че е покойният Тети, загинал в боя против вавилонците? Веднъж вече се появи един такъв самозванец. Но фараонът има верни слуги и самозванецът изчезна. И тъй, кой е този Оунис?

— Ато каза, че е негов роднина! — промълви Нефер.

— Отлично. Те спят ли?

— Спят, господарю.

— Още сега ти ще се върнеш при тях и ще им вземеш оръжието. Сетне аз ще изпратя воини да ги избият.

— Всичките ли, господарю? — зададе въпрос Нефер с престолено равнодушен тон.

— Всичките, с изключение на най-важните, трима: Миринри, Ато и Оунис. Тях обаче още сега трябва да поставим на изпитания. Такава е волята на фараона. Ето дадения ми като удостоверение за пълномощното печат — пръстена на божествения цар на Египет, на когото всички трябва да се подчиняват.

И казвайки това, той подаде на девойката пръстен с печат и огромен скъпоценен камък. Нефер изплашено погледна този пръстен.

— От какво се боиш! Вземи го в ръцете си!

— Този пръстен дава на този, който го има, неограничена власт — каза тя, взимайки пръстена.

— Като самия фараон! Той може да съди, да наказва, да събаря до основите градове. Но дай ми го. Време е да вървим. Но какво правиш...

Хер-Хор не довърши: нежната атлазена ръка на девойката, която се притискаше към трепетно биещите гърди със съдбоносния пръстен на фараона, изведнъж се изправи в тази ръка блесна кинжал и острието се впи като змия в гърдите на жреца.

Като изпусна слаба въздишка, Хер-Хор, падна като подкосен.

Гледайки един миг падналия, Нефер ритна с крак тялото.

— Презряно... куче! — промърмори тя със стиснати зъби.

Сетне, държейки кинжала в ръка, тя се върна в залата и извика със звънък металически глас:

— Ставайте! По-скоро, по-скоро! Пробуждайте се, ако ви е скъп животът!

В един миг болшинството пленници бяха на крака.

— Какво значи това? Защо държиш кинжал? Ти си дошла да ни убиваш? — бърбеше Миринри, гледайки стоящата пред него чародейка.

— Кръв! Откъде е тя? — докосна се до гърдите на Нефер Оунис, показвайки кръваво петно върху белоснежната ѝ ленена дреха.

— Това е кръв от най-злия враг на Миринри — отговори Нефер. — Аз току-що убих Хер-Хор, върховния жрец, чиято робиня бях от детинството.

— Но нас ще ни нападнат! — извика Ато, като дочу шум и тракане на оръжие.

И наистина отвсякъде в пиршествената зала влизаха тежко въоръжени воители, очакващи само знак, за да се нахвърлят върху пленниците, които се бяха събрали накуп и изтеглили мечове.

— В името на сина на Озириса, на божествения фараон, на благочестивия, великия, непобедимия! — със звънлив глас каза, излизайки напред Нефер и издигна високо пръстена на фараона. — Заповядвам ви, воители, да пригответе ей сега бързоходна ладия и да изведете оттук тези хора. А вие да останете, да не смеете да се отделяте от острова и да го пазите!

— Ще бъде изпълнено, повелителко! Ние познаваме пръстена, който държиш, и се подчиняваме!

— Фараонът ще награди слугите си! — завърши Нефер и тръгна напред. Пленниците ѝ, поразени и недоумяващи, я последваха.

11. В МЕМФИС

Когато приготвената ладия отплува от бреговете на острова, от Ато се изтръгна дълбока въздишка, а Миринри хвана ръката на Нефер и я притисна към устните си. Но лицето на Нефер беше бледно, очите ѝ не блестяха, а веждите бяха събрани. Чародейката тревожно гледаше в далечината — там, дето гонена от ударите на веслата, като стрела се носеше леката лодка към царствения Мемфис.

Опасността от смъртта и всичко преживяно в храма на царете на Нубия им се струваше като странен сън, в който злият кошмар се преплиташе с чудесни видения и мечти.

За минута да бъдат пленници, осъдени на безславна гибел, без борба, в капан — и изведнъж да се озоват на свобода, да бъдат спасени именно от тази, която ги излъга и предаде... Освен това — да получат великолепен кораб, който се носи с бързината на стрела, и заветния пръстен на фараона, който дава възможност да се измами бдителността на шпионите на Пепи. И всичко това бегълците дължат само на съпровождащата ги девойка!...

По неволя у Миринри, когато ладията им беше вече далеч от Острова на сенките, се изтръгна възклицание:

— Коя си ти, Нефер? Искам да ми кажеш истината!

Нефер с печален глас, звучащ боязливо и искрено, отговори:

— Сама не зная, господарю! Аз смътно помня детинството си — като насън си спомням разкошен дворец. Аз не лъжех, когато разказах това... Само че това не беше в далечна Нубия, а тук, в Египет. А сетне станах робиня на Хер-Хор, жреца на Изида.

Като помълча известно време, тя продължи със задушевен тон:

— Не ме обвинявайте, не казвайте, че съм ви излъгала: аз само бях оръдие в чужди ръце. Аз се заклех със страшна клетва пред Изида. Заради Миринри наруших тази клетва и боговете жестоко ще ме накажат за това...

— Не! Клетвата е била изнудена с лъжа, а изпълнението на замислите на враговете ни би било велико нещастие за Египет и

нарушение законите на Ра-Озирис. А когато Миринри стане най-сетне фараон — ти знаеш това, — по заповед на фараона върховният жрец може да отмени клетвата и боговете не ще те накажат. Кой ще ти попречи да принесеш на боговете умиловителна жертва? И когато крилата на смъртта осенят челото ти и душата ти се отправи към Страшния съд в страната на сенките, направените от тебе добри дела ще свидетелствуват в твоя полза. Анубис ще поведе душата ти, пазейки те, защитавайки те от нападащите те слуги на Сета. И така душата ти ще достигне престола на Единния и ще се слее във вечно блаженство с душата на Предвечния! — каза, като претегляше всяка своя дума, старият жрец Оунис.

— Да бъде тъй, както казваш, мъдрий — отговори Нефер, но все пак, както и преди, на прекрасното й лице лежеше тревожна сянка и погледът й също така тревожно се взираше в лицето на младия фараон.

— От какво се тревожиш? — попита я Ато.

— От нищо и от всичко се боя! — замислено каза девойката. — Някакви предчувствия изпълват душата ми. Ей сега, в тази минута, като те погледнах, аз видях, че ръцете ти са без китки, отрязани чак до лактите, и мен ми стана страшно за тебе!

Ато побледня и се намръщи.

— На мене ще отрежат ръцете? На такова позорно наказание се подлагат само крадците. Аз съм воин! Ако попадна в ръцете на враговете, то тялото ми ще стане по-късо с главата. Аз зная това. Стотици пъти съм виждал смъртта в лицето. Нима аз се боя от нея?

Ато тръсна глава и се засмя, но смехът му беше измъчен.

— Погледни ме! — прекъсна разговора Миринри. — Кажи ми, може би ме виждаш в бъдещето?

Със замъглен поглед Нефер погледна юношата. И погледът й просветна.

— Да, аз те виждам, Син на Слънцето! — каза тя. — От храма на Долния Египет возят на позлатена ладия новия Апис, свещения бик. И цялото население на Мемфис в тържествена процесия излиза да го посрещне. А най-отпред е самият фараон. Това си ти, господарю!... Зад твоята колесница, в разкошна носилка, заобиколена със стража в златни лати, етиопски роби-атлети носят тази, която споделя съдбата ти, съпругата на фараона.

— Нитокрис? — извика Миринри.

— Не виждам. Лицата не виждам... — глухо простена Нефер.

И млъкна. Когато обезпокоеният от неподвижността и мълчанието й Оунис я погледна в лицето и взе ръката й, тя беше студена като лед, а лицето бледо. Нефер беше потънала в дълбок сън, граничещ със смъртта. И изминаха се много дълги часове, докато тя се свести.

А през това време ладията се носеше и носеше надолу по течението, все по-близо и по-близо до царствения Мемфис. И бяха отстрани смеещите се брегове,меняха се чудни картини от нилски пейзажи.

От време на време минаваха край тях други ладии — ту огромни, натоварени до върха, ту празни, леки малки лодки. На едно място трябваше да минат край цяла рибарска флота, която беше простряла по дъното на Нил мрежите си и от рибарските лодки се чува викове.

Като се вслуша, Оунис се намръщи.

— Новини! Какви новини има в Горни Египет! — викаха рибарите. — Разкажете, чужденци! Наистина ли се е появил лъжефараон? Истина ли е, че Горни Египет е обхванат от въстание и към Мемфис иде цяла войска, на която лъжефараонът е обещал, че ще предостави столицата за разграбване?

— Изглежда, че Пепи се стареа да наплаши народа! — забеляза Ато, когато рибарските лодки останаха далеч назад.

— И изглежда, че той е предупреден за всичко, което сме предприели досега! — отговори Оунис мрачно.

— Но какво от това? — разпалено извика Миринри. — Рано или късно ние ще трябва да встъпим в открит бой. Колкото по-скоро, толкова по-добре!

— Не, не си прав, Миринри! — замислено каза Оунис, дърпайки бялата си брада. — Съкровищата още не са донесени в Тива и Мемфис. Оръжието няма да стигне. Много васали още не са дали определен отговор. С една дума — нашето спасение е в печеленето на време, а не в бързото действие.

Колкото повече се приближаваше ладията до Мемфис, толкова по-оживена изглеждаше великата река. Много по-често браздяха вълните й кораби от военната флота, препълнени с войници. Тези кораби, изглежда, имаха полицейска служба, и сега ладията на Миринри трябваше много често да спира и да бъде проверявана. Но

достатъчно беше Оунис или Нефер вместо отговор да показват пръстен с печата на фараона, и воините почтително се прекланяха и отстраняваха, като даваха път на ладията.

— Какво щастие, че притежаваме тези пръстен! — казваше след всяка среща Ато. — И като си помисля, че аз исках да удавя тази девойка!

И ето че мина този ден, мина и нощта. На сутринта в далечината се показва великият град на древния Египет, колосалният Мемфис, който толкова столетия се считаше за най големия град в света. В златиста мъгла се виждаха очертанията на високите му храмове, тънките върхове на обелиските, зеленеещите се горички и градини.

На това място Нил вече приличаше на широка улица, толкова бяха оживени водите му от всякакви видове кораби. На някои места те се събираха в такова голямо количество, че ладията на Миринри трябваше да опира и изкусно лавирайки, да се промъква между другите кораби, както се промъква пешеходец сред препълнена улица от шумна и суетна тълпа. И тук едва не се разигра катастрофа: по Нил, плувайки към горното течение, се зададе разкошно украсена военна ладия, над която се развяваха пъстри знамена и султани от щраусови пера. На тази великолепно ладия пробиваха път полицейски кораби, като прогонваха всички други ладии от средното течение.

Като видя позлатената ладия, Оунис затрепера и стисна юмруци, а очите му страшно заблестяха.

— Какво ти е, мъдрий? — обърна внимание на вълнението му Миринри.

— Той! Той! Този, който осемнадесет години е на трона... откраднат от... истинския фараон! — задъхвайки се от гняв, промълви Оунис, показвайки ладията, която минаваше само на няколко метра разстояние от тях.

Лицето на Миринри пламна. Той се огледа и видя, че сред ладията имаше украсено със скъпи платове възвишение, служещо за трон. Върху този трон, под балдахин от щраусови пера, стоеше неподвижно като че не жив човек, а статуя, цяла покрита с украшения от чисто злато и скъпоценни камъни, висок старец на около петдесет години, с бледо, гордо лице.

Преди някой да успее да съобрази в какво се състои работата, Миринри хвана лежащия до него здраво изопнат лък, положи върху

тетивата стрела... Един миг и стрелата би полетяла, носейки смърт на гордия повелител на Египет. Но Ато с бързината на мълния грабна стрелата тетивата жалко иззвъня, а лъкът падна от ръцете на Миринри, хванати от железните ръце на притеклия се Оунис.

— Безумец! — извика старият жрец, увличайки буйния Син на Слънцето в каютата. — Безумец! Ти не можеш да го убиеш: разстоянието е много голямо, а той е в ризница. Вестта за покушението би била сигнал за кърваво клане. Ние ще бъдем открити и хванати...

Трудно можа Оунис да успокои Миринри. За щастие опитът на Миринри остана незабелязан от никого.

Като се посъветва с Ато и Нефер, Оунис реши, като пристигнат в Мемфис, веднага да освободи гребците от лодките и да ги разпрати из околностите, за да известят на партизаните на младия фараон за неговото пристигане и че войската трябва да се събере в околността на постройките, заобикалящи пирамидата Декар. Известно време Миринри трябва да се крие от шпионите на Пепи. Но къде да се крие? Трудно е да се намери по-добро убежище от кварталите на чужденците. Коренните египтяни винаги са странели от чужденците, избягвайки общението с тях, а представителите на висшите касти са считали за унижително да разговарят с някакъв „дивак“, както египтяните високомерно наричат всички, които не принадлежат към гордата им раса.

Не дремеше и Нефер, този добър гений на младия Син на Слънцето: под нейно ръководство старият жрец стана просяк, странствуващ, из улиците на столицата, за да събира подаяния. Миринри стана незабелязан работник — носач на пазара, а самата чародейка се превърна в улична врачка и продавачка на лековити билки и мускали. Движенията и станаха несръчни, гласът креслив, очите блестяха, а няколко капки от някаква течност направиха, атлазената кожа на прелестното лице и оголените почти до раменете ръце да потъмнеят като изгорели от южното слънце.

Оунис така усвои новата си роля, че и най-опитният шпионин на фараона не би се усъмнил, че носещият този барабан от глинено гърне, обвито с добре изопната кожа от диво магаре, музикант е енергичният възпитател на Миринри. А и Миринри, когото занимаваше всичко и който зяпаше като дете величествените здания и многочислени храмове и дворци в Мемфис, не възбуждаше у никого и най-малкото

подозрение. Оунис усърдно биеше барабана, силният юноша пробиваше път сред народа, а Нефер, като избереше удобно място до портите на някой храм или шумен площад, разстилаше на улицата едно килимче, сядаше на него и започваше да вика и хвали стоката си.

Обикновено тази оригинална група обръщаше върху си общото внимание и скоро ставаше център, заобиколен от гъста тълпа, състояща се повече от хора, желаещи да получат от заклинателната някакъв съвет или да си купят лекарство.

12. ПРЕД БУРЯ

— Внимавайте, хора на блестящия Мемфис! — напиваше със звънък глас Нефер, седейки на килимчето си пред вратата на един храм в Мемфис, сред наредените около нея мускали и билки. — Бързайте, бързайте да се възползвате от случая да получите лекарствени билки, които избавят болните от страдания и запазват здравето на здравите за дълги години. Снабдявайте се с истински муски, които избавят от урочасване и предпазват от злите духове!

Звънкият глас на заклинателката се придружаваше от ударите на барабана, а Миринри стоеше отзад като стража, пазейки скъпоценния товар.

— Аз съм изнесла всичко, което съм открила с верните си служители жреците на великия, единствения храм в Таис на божествената Изида, Майката на Света! Аз зная рецепти на тайнствени мехлеми, които лекуват рани, пришки, дават на старците силите на младостта. Внимавайте! — викаше Нефер.

Стара египтянка с набръчкано лице, със сълзящи очи и треперещи ръце първа излезе от тълпата.

— Дай ми някакъв цяр — каза тя — за дъщеря ми. Бедна е жената, има малко дете, утеха на старостта ми, а майчината ѝ гръд е бедна от мляко.

— Нека мъжът на дъщеря ти — отговори Нефер — налови в Нил десет малки костенурки днес и десет утре и тъй всеки ден в течение на две седмици. Ще вариш чорба от месото им и ще храниш с нея дъщеря си и гърдите ѝ ще се напълнят с мляко!

— Аз искам да те попитам, мъдра — обърна се към Нефер друга пациентка, още млада жена, срамливо прикривайки снагата си с кърпа, — ти виждаш, аз очаквам дете. Кажи, дълги ли ще са дните му на земята?

— В часа, когато детето ще се появи на божия свят, вслушай се във вика му отговори Нефер. — Ако детето произнесе думата „ни“ — то ще живее дълги години. Ако чуеш думата „мба“ — готви се: този

потомък на твоя род не ще живее дълго на света. Но и тогава не падай духом: ти си млада и потомството ти ще бъде многочислено:

— Не зная ще можеш ли да помогнеш на скръбта ми? — обърна се към Нефер простичък на вид земеделец.

— Сподели я с мене! Ще видим! — с тънка усмивка отговори Нефер, чувствайки се свободно сред тази тълпа.

— Аз съм градинар. Развъждам птици! — излагаше работата си просителят. — На трапезата на фараона попадат понякога кокошките ми. А знаеш ли, че всеки ден ми се губи по една, а понякога и по две. С четири очи гледам, пазя, за да хвана крадеца и да му дам да ме разбере, но не се лови! А само за миг да се обърна и веднага изчезва една кокошка.

— В твоя двор се е завъдил пор или се е поселила жълта змия — разреши недоумението Нефер.

— Да, да, точно така! — зарадва се градинарят. — Там е работата — завъдила се е змия! Аз сам дебнах и видях. Отвлича ми птицата и я изяжда. И до яйцата се промъква и гълта с десетки. А какво да направиш с нея? Самата тя, зная, е мъдра: свещена жълта змия, поставена на богиня Хатор Мемфиска, и проклятие ляга на главата на този, който убие жълта змия — и на дома му, и на потомството му. А гнездото ѝ е под жилището ми, в пукнатината на скалата.

— Направи ето какво! — като помисли, каза Нефер. — Купи на рибарския пазар риба. Налющи много люспи от нея и с тях посипи земята около скривалището на жълтия хищник. Ще видиш, че тя вече не ще се покаже в птичия ти двор. Иди и изпълни казаното! — напътствуваше го Нефер.

След тези първи пациенти последваха цял ред нови, търпеливо дочакващи реда си. Едни искаха да се снабдят с церове, други да им се изгони треската, трети — да се избави от урочасване. И на всеки Нефер даваше съвет.

Старият Оунис, като слушаше как се справя с работата си Нефер, не можеше да скрие удивлението си.

— Щастлив ще е този — каза той, обръщайки се към Нефер, когато тълпата се разреди и заклинателката уморено взе възела си с неразпродадените муски и билки, — щастлив ще е, о, девойко, този, под чийто покрив ще влезеш ти, Нефер, като съпруга и царица на дома!

Очите на Нефер се премрежиха, ръцете затрепераха.

— Ти ще внесеш в дома на твоя мъж мир и благоденствие, покой и радост. Ти ще излекуваш раните му и ще дадеш отдих на душата му. Защото си мъдра и сърцето ти е чисто.

Нефер тежко въздъхна.

— Аз съм мъдра? Нека бъде така! — пробъбра тя. — Да, аз зная всички заклинания, зная всички средства, познати на старците на храмовете. Едно не зная аз...

— Какво? — попита я, понижавайки гласа си, Оунис.

— Това как да накарам плененото сърце на юношата да се обърне към мене. Да разлюби друга... Да го заставя да обикне мен!

— Ти говориш за принцеса Нитокрис и Миринри? — още тихо каза Оунис.

Нефер мълчеше, тъжно гледайки вървящия напред Миринри.

— Това е стрелата, която се е впила в сърцето ми! Това е рана, която терзае моята душа, която отнема покоя ми! Дъщерята на най-злия враг, разгалена от придворните ласкатели, презираща народа, жена, способна само да се кичи и маже изнеженото си тяло с благовонни масла, дошла, погледнала — и Миринри станал неин роб! Но какво да се направи? Тя е първата, която той е видял, а в неговите жили тече гореща кръв.

Разговорът внезапно се прекрати: пътят на вървящите беше преграден от бързо движеща се тълпа. Най-напред тичаха момченца, които се бутаха и провираха, след това вървеше, носейки на прът пъстър флаг, великан негър с могъщи гърди и биков врат след негъра глашатай, носещ свитъци от папирус, след него тръбач, надуващ биволски рог, който издаваше пронизителни откъслечни звукове, сетне барабанчик, безпощадно удрящ магарешката кожа на барабана си. Когато замлъкваха звуците на тръбата и ударите на барабана, глашатая разви огромния свитък и папируса, окашля се и започна да чете:

— От името на божествения Пепи, господарят на Горни Египет, този, на чиято глава стои короната на двата Египета, да бъдат безкрайно дълги дните на царуването му! Да бъде известно на жителите на неговия край, поданици на фараона и милостиво допуснатите да живеят чужденци, презрените и нечистите! Да знаят хората от всички касти! Свободни и роби! Да знаят!

Глашатаят се спря, поемайки си дъх.

Великанът-негър махна във въздуха с флага.

— Първо — продължи глашатаят, — злоумишленици са откраднали пръстена на фараона с изображението на Изиди от благочестивия и мъдър Хер-Хор, като са му нанесли почти смъртна рана. Обявявам, че никой занапред не е длъжен да изпълнява заповедите на този, който му покаже означения пръстен от името на фараона, защото той е лъжец и крадец!

— Второ! За намиране на пръстена, за главите на тези, които са го откраднали, Божественият дава следните награди: за пръстена един талант. За главата на лъжеца и крадеца, който се нарича Оунис — един талант. За главата на избягал вероятно роб, син на Оуниса, Миринри — два таланта! Да бъде известно на всички.

Отново засвириха тръбите, загърмя барабанът и тълпата отмина по-нататък, като не обърна внимание на Оунис и спътниците му.

— Хер-Хор жив! — промълви, побледнявайки, Нефер. — Слаба е била ръката ми, когато му е нанесла удара!

Оунис вървеше с намръщено чело и бърбеше, стискайки юмруци:

— Скъпо цениш главите ни, Пепи! Но ще видим, ще видим...

По пътя към избраното скривалище, когато бегълците минаваха, смесвайки се с тълпата, на брега на Нил им се представи зрелище, което направи да потрепера даже закаленият воин Ато: на пясъка на самия бряг, дето се издигаха казармите на фараоновата гвардия, на високи колове, забити в дъното на реката, стърчаха около стотина човешки трупа в ужасни пози, придобити от страшната агония. Орляци грабливи птици се въртяха над труповете, като извършваха кървавото погребение, гълтайки парчета човешко месо, разкъсвайки телата. Мъртва глава, поразена от ударите на човки, се метваше назад, като че животът още не беше угаснал в ней.

А долу в тръстиките, на пясъка, вече се трупаха крокодили. От време на време някой труп се откъсваше от кола и падаше. Тогава крокодилите се нахвърляха върху му и го разкъсваха на части, а изплашените и озлобени птици с крясъци ловяха късове разкъсано месо и давейки се, ги поглъщаха.

Събралата се на брега тълпа стоеше в смутено и тревожно мълчание. Чуваше се истерически плач на жени, вик на изплашено дете. Много от хората в тълпата, гледайки труповете, стискаха

юмруци, мълвяха проклетия и обет за отмъщение над палачите. Но навсякъде кръстосваха шпиони и записваха думите на невнимателните. А войниците, като стесняваха кръга около множеството, отвеждаха по двама-трима арестувани.

Един от арестуваните, стар воин, вървеше сред войниците с разбита глава, а дясната му ръка, пречупена от тоягата на полицейския, висеше като въже. Преметнали примка през шията му, палачите влачеха нещастника и когато той падаше, на гърба му се сипеха удари.

Тълпата роптаеше и се вълнуваше, но присъствието на въоръжените отряди я сдържаше.

— Милосърдни богове! — казваше стоящият наред с Оунис стар рибар, чиито устни трепереха и от очите му се лееха сълзи. — Велики Ра! Какво става, какво става?! Нашият фараон е заповядал да се изстреби цял отряд ветерани, които са ходили на поклонение на покойния Тети. За какво? Без вина — виждат боговете — без всякаква вина! Само защото това са воини на великия военачалник, на доблестния Тети. А има слух, че Тети е жив! Казват също, че някъде в Мемфис се крие някой си Миринри. Казват, че той иска да свали нашия милостив и мъдър божествен фараон Пепи. И народът се раздели. Едни казват: жив е Тети Миринри. А други казват: Какво ни влиза нас в работа? Ние си имаме божествен Пепи! Но, богове, какво става? Градът кипи от шпиони, търсят пропадналия пръстен на фараона и някои си Оунис, който откраднал този пръстен...

Изведнъж хванатият от войниците стар воин, навярно чувствайки близостта на смъртния си час, се спря, издигна изкълчените си ръце към небето и извика с пълен с дива злоба и молба глас:

— Отмъсти заради мене на палачите, Миринри! Ела и отмъсти!

И от гъстата тълпа в отговор отчетливо прозвуча пълен със заплаха отговор:

— Умри спокойно. Ще отмъстя!

Шпионите се спуснаха да търсят дръзкия. Отрядът на войниците разкъса тълпата, но не го намериха. Изобретателната и предвидлива Нефер беше успяла да увлече Миринри в съседна уличка и след минута и четиримата странници бяха вече в пълна безопасност.

13. ПЪРВИЯТ БОЙ

Озирис-Ра, Богът на слънцето, в колесницата си се издига сутрин на изток, преминава по небето и се спуска в подземното царство. Нощта дохожда, за да смени измория ден, денят сменя нощта. Животът си върви като че ли по обикновен ред: пазарите и площадите са пълни с шумна тълпа, в работилниците се чуват звуковете на занаятчиите. Хората дохождат на белия свят и си отиват в страната на сенките, любят, ненавиждат, радват се и страдат...

Струва ти се, че Египет живее обикновен живот, по това само ти се струва. Ако се вслушаш в шума на хората, бягащи по цялата страна от праговете до самата делта, както бягат вълните на Нил във време на наводнение — ще чуеш, че народът с нетърпение чака кога най-сетне от мъглата на неизвестността ще се издигне страстно очакваният млад фараон, синът на великия Тети Миринри, кога той ще прогони деспота, ще отнеме трона на фараона и ще върне египетския народ към миналото му благоденствие.

В казармите офицерите зорко следят настроението на войниците, като арестуват всеки непознат, който иска да проникне там. В двореца на фараона почти непрекъснато се събират съвети на висшите сановници в царството. От васалите и към васалите препускат конници, по водите на, Нил охранява цяла флота кораби. Сам фараон Пепи ходи с мрачно лице и гневен поглед. Той чувства, че се надига буря, чувства близостта на опасност, знае, че тя е неминуема и това съзнание не му дава покой.

Обаче докато всички опити на шпионите на Пепи да намерят младия фараон и неговите спътници — Оунис и Нефер — остават напразни, нашите приятели странствуват из Мемфис преоблечени, посещават храмове, пазари, площади и улици. Не се вижда само Ато, който се крие и събира стари привърженици на Тети.

Ато подозираше, че него вече го следят по петите шпиони на Хер-Хор, но все му се струваше, че ще му се удаде да устрои тайно

съвещание от няколкостотин привърженици на Тети във вътрешните покои на пирамидата Родопис.

В навечерието на празника на бика Апис до казармите на гвардията на фараона пристигна на колесница върховният жрец на богиня Птах, Хер-Хор. Като извика дежурния офицер, той му предаде някакви тайни заповеди. Казармата забръмча като рояк разтревожени пчели, въоръжени хора изскачаха и се строяваха в отделни отряди. Сетне тези отряди потеглиха в тайнствен път, предвождани от няколко шпиони. Сам Хер-Хор напусна колесницата: той се чувстваше много слаб и се боеше, че пътуването му в колесницата ще повреди още незаздравялата му рана и затова се настани в носилка, носена от няколко души етиопски роби.

Войската пресече целия град, спящ мирен сън, преминаха стените му и дойдоха до знаменитата пирамида Родопис. Там цял отряд шпиони, ръководени от Хер-Хор, проникна през тайните входи във вътрешността на пирамидата, като влачеше със себе си големи снопове горящ материал. След няколко минути гъсти стълбове дим започнаха едновременно да се показват на няколко места в правилно разположени и невидими за страничен наблюдател отверстия. Изглеждаше, че гори цялата вътрешност на пирамидата.

Хер-Хор стоеше настрана и на гладко обръснатото му бронзово лице играеше тържествувача усмивка.

— Навярно почти всички от тях са тук — каза той злорадо. — Желал бих да чуя какво ще каже сега красавицата Нефер, милата мишка с острите зъбчета, която умее да си служи с кинжал не по-лошо от войник!

В този миг от стената се откърти един блок и през образувалото се отверстие изскочи полуослепен, задушаващ се в дима човек с меч в ръка. Той се намираше на порядъчна височина, държейки се за стъпаловиден корниз. Като си пое дъх, той скочи от корниза на земята. Дебнещите го воители на Хер-Хор се нахвърлиха върху му, свалиха го и го овързаха. Един след друг на корниза се появяваха хора. Замисленият от Хер-Хор план се беше удал напълно и запаленият в пирамидата огън бе изгонил заговорниците от тайните кътчета. Неговите слуги бяха издирили партизаните на Тети и открили къде се събират. Бе истинска трагедия.

По знак на Хер-Хор стрелците започнаха да обсипват корниза със стрели. В първия миг заговорниците се стъписаха, но бързо се окопитиха и събрани в една колона, се хвърлиха срещу обсаждащите. Започна се отчаяно, ужасно сражение. Биеха се гърди срещу гърди, сечаха се един друг, боричкаха се, търкаляха се по земята на кълбо и умираха от рани или от тежестта на стъпилите върху тях други войници.

Привържениците на Тети, които бяха около седем-осемстотин души, бяха изпитани, закалени воители. Всеки техен удар с меч поваляше мъртъв един враг, всяка стрела пронизваше по едно тяло. И тези хора, борейки се за живота и свободата си, се държаха като несъкрушима гранитна стена.

Противниците бяха млади, по-голямата част неопитни воители, които не се отличаваха с такова умение да се бият. И макар че на тяхна страна беше по-голямата сила, все пак първите редове на обсадените можаха с един натиск да си пробият път към града. Но успехът беше кратковременен: към обсаждащите от всички страни се стичаха подкрепления. Отново и отново блестяха мечове, звънтяха щитове, кръв се лееше, носеха се вопли на ожесточени воители и на земята се валяха трупове.

Сражението продължи до сутринта. А когато лъчезарният Ра се показва на хоризонта, в подножието на пирамидата Родопис се водеше безпощадна кървава разправа между тържествуващите победители над победените: от партизаните на Тети след боя бяха останали живи не повече от половината и те бяха покрити с ужасни рани и обезоръжени. Половин дузина царски писари бяха се разположили в подножието на пирамида с разтворени на коленете свитъци папируси. Върховният жрец на богиня Птах разпитваше пленниците и решаваше участта им. На по-простите воители отрязваха китките на ръцете, ушите и носа, а на по-знатните и които бяха играли ролята на ръководители, палачите отрязваха главите. Но никой не издаде тайната кой ги беше предвождал.

При Хер-Хор доведоха строен воин с гордо лице. Това беше Ато.

— Аз те познавам! — извика Хер-Хор. — Ти придружаваше Оунис и Мирири. Ти си един от главатарите, бунтовник, който въстава срещу божествения фараон. Ти ще бъдеш подхвърлен на мъки и убит, ти ще умреш от позорна смърт и тялото ти ще бъде хвърлено и изядено от нечисти животни, ако не откриеш де се крият бегълците!

Ато побледня, но презрително се засмя.

— Търси сокола в небесното пространство, гони рибката плуваща под водите на Нил! Тях ги няма и ти няма да ги намериш, а ще се срещнеш с тях само когато дойде часът на съд и разплата! — каза той.

И старият воин, който знаеше, че няма какво повече да губи, плю в лицето на върховния жрец. Дойде ред да побледнее и затрепера и Хер-Хор.

— Главата! Главата! — завика той, тресейки се с цяло тяло.

Но когато мечът на палача вече се издигна над главата на Ато, Хер-Хор поразмисли. Смъртта за воина не е наказание. Не, той ще подхвърли Ато на позор, той ще запази живота му, жалък живот на сакат човек, с позорното наказание — отрязване китките на ръцете. Като спря издигнатия меч на палача, Хер-Хор спокойно и безстрастно заповяда да отсекаат на Ато китките на двете ръце.

Нито един стон не издаде старият воин, когато мечът блесна и на пясъка паднаха двете китки на ръцете му, а алена кръв рукна на фонтан...

— Бог отмъщава! — извика Ато, издигайки осакатените си ръце към небето. — От мое име и от това на безчислените жертви искам твоето проклятие да падне върху главата на този човек.

След това той отиде настрана, дето лекари превързваха ранените, като спираха кръвотечението и зашиваха раните.

Съдът изпълни своето страшно дело. Отрязаните глави, отсечените ръце, носове и уши бяха натоварени на отделни колесници и под военна стража отправени към Мемфис, за да ги покажат на фараона. Войската на Пепи, като взе със себе си своите убити и ранени, се строи в походни колони и под звуците на рогове напусна пирамидата. Робите-нубийци отнасяха на могъщите си плещи носилката с бледния, изнемощял върховен жрец. В подножието на пирамидата останаха само трупове на победените и няколкостотин жестоко ранени привърженици на Тети.

Едни от тях отиваха в пустинята, лягаха на горещия пясък и покорни на съдбата си, очакваха кога ще дойде избавящата от всички страдания благодетелна смърт. Други се влачеха към Мемфис, спъваха се, падаха, пак ставаха и вървяха.

Сред тях беше и нещастният Ато. Лишен от ръце, подхвърлен на позор, старият воин унило крачеше по горещия пясък на пустинята. Той мислеше за пророческото видение на Нефер, за загубената битка и за стария Оунис — който още не подозираше гибелта на надеждите си, мислеше за горещия Миринри, младия фараон, на когото не беше съдено да завоюва по право принадлежащия му престол. Мечтите и надеждите на много години бяха рухнали заедно с поражението. Ще трябва да мине немалко време, докато се оправят от такъв удар. И отчаяние се промъкваше в душата на воина.

14. ПРЕВРАТНОСТИТЕ НА СЪДБАТА

... А в Мемфис в същия този час ставаше друга драма. От сутринта целият град беше на крак: из града се движеше тържествено шествие. Божественият бик Апис отиваше към водите на святата река, за да закрепим с посещението си началото на земеделските работи. Звъняха струни на музикални инструменти свиреха рогове, биеха барабани.

В тълпата, събрана на площада по пътя на шествието със свещения бик, недалеч от двореца на фараона стоеше групата на тримата наши познати: там бяха Оунис, Миринри и преоблечената като улична врачка Нефер. Девојката беше печална и тревожно настроена.

Докато шествието с Апис, съпровождано от безчислено множество жреци в бели дрехи, вече се приближаваше към реката и Апис, влязъл до колене във водата, навеждаше към повърхността ѝ красивата си глава, на площада се показва друго шествие: араби носеха позлатена носилка, на която върху възвишение, подобно на трон, полулежеше млада девојка с поразителна красота. Друга млада жена вееше лицето ѝ с ветрило от щраусови пера.

— Дъщерята на фараона! Дъщерята на фараона! — викаха, отдръпвайки се, минаващите.

Като видя красавицата, Миринри се спусна към носилката, простирайки ръце към дъщерята на фараона.

— Ти си тук! Аз те намерих, о, божествена! — викаше той, като не откъсваше очи от лицето на младата жена.

Воините, съпровождащи носилката, бяха се нахвърлили върху смелия, но с властно движение на ръката си Нитокрис, единствената дъщеря на Пепи, спря стражата.

— Кой си ти? Какво ти е нужно, юноша? — каза тя, лукаво усмихвайки се. Тя позна спасилия я някога от вълните на Нил Миринри и с тънкото си женско чувство разбра, че гореща любов беше довела юношата в краката ѝ.

— Ти не ме познаваш, ти не можеш да се сетиш за мене — шепнеше скръбно Миринри. — А аз... Аз не мога да живея без тебе! Ти отнесе покоя ми. Оттогава, откак те видях как вълните на реката и твоето дивно тяло лежеше в обятията ми, и ти ме напусна, като си замина, чистият въздух на пустинята ми се стори напоен с отрова. Аз бродех като безумен: да живея далече от тебе... по-добре смърт! Но аз знаех къде да те намеря, твойт глас ме викаше, твойт лъчезарен образ ми показваше пътя. И ето, аз съм в твоите нозе!... Аз искам да бъда винаги при тебе! — с молба и жар в гласа говореше Миринри.

Отзад се чу слаба въздишка. Беше Нефер.

— Аз те обичам, страстно те обичам! — шепнеше Миринри, без да спуща горещите си очи от прекрасното лице на дъщерята на фараона. И този път като ехо на думите му послужи жален стоп, изтръгнат от побелелите устни на Нефер.

— Да бъдеш при мене — значи да бъдеш в двореца на божествения фараон, да стоиш на стъпалата на трона — каза Нитокрис замислено. Тя чувстваше как сладка нега обхващаше тялото ѝ, как силно биеше и замираще сърцето в гърдите. Искаше ѝ се да се докосне с ръце до протегнатите ръце на юношата, да го глади по лицето, да гледа в очите му и да слуша до безкрай звучната му и страстна реч.

— Дворецът на фараона... Стъпалата на трона... Но... Аз и сам съм син на Слънцето, в моите жили тече кръвта на божествения Ра. Аз имам право не да стоя като роб на стъпалата на трона, а като господар! — извика Миринри.

— Значи ти си Миринри?... Син на загиналия Тети.

— Нито дума! — се чу през редовете на стражата предупредителният глас на Оунис. Но Миринри не го чуваше. Той пиеше сладката отрова на първата юношеска любов, прекланяше се пред краката на любимата девойка — и за него не съществуваше външният свят.

— Без позволението на моя баща, фараона Пепи, аз не мога да направя за тебе нищо, о, юноша! — каза след малко колебание Нитокрис. Но като помисли малко, добави: — Но ако ти си готов на всичко...

— Даже и на смърт!

— Тогава следвай ме. Аз ще моля баща си. Може би...

— Без да довърши започнатата фраза, тя подаде знак на стражата, робите отново вдигнаха носилката на могъщите си рамене и шествието потегли към двореца на фараона.

Миринри вървеше, придържайки се с ръка за позлатената носилка. Той нищо не виждаше, нищо не чуваше: той само съзнаваше, че е така близо до него тази, на която беше отдал любовта си.

Стражата, като стегна редовете около носилката на Нитокрис, искаше да отдели Нефер, но младата девойка незабелязано се промъкна в шествието до вратата на разкошния дворец на фараона.

Оунис не се виждаше. Като напусна носилката и стъпи леко и грациозно на стъпалата, Нитокрис, колебаейки се, каза на Миринри:

— Ти ще почакаш тук, докато видя баща си.

И се скри зад масивната колона във вратата:

Миринри и Нефер стояха в ъгъла под палещите лъчи на обедното слънце и търпеливо чакаха.

По двора с тежки стъпки минаваха отряди стрелци и копиеносци, влизаха и излизаха колесници, впрегнати във великолепни бикове ливийска порода.

Миринри гледаше с жаден поглед колоните на двореца, под чийто покрив обитаваше Нитокрис.

Той не видя и не чу как при пазещите го войници дойде някакъв писар и нещо пошепна, показвайки юношата и Нефер.

Командуваният отряда офицер произнесе две думи и изведнъж...

Преди Миринри да успее да се опомни, хванаха го десетки ръце, свалиха го и го обвързаха с въжета. Някой разтвори зъбите му, като сложи помежду им острието на меч си. В устата на младия фараон се заизлива тънка струя ароматна, пареща гърлото замайваща течност. И Миринри изгуби съзнание...

И Нефер беше постигната от същата участ свързаха я, вдигнаха я на рамене и я понесоха. Воините, носещи двамата пленници, се спуснаха в подземие под двореца на фараона. Там оставиха пленниците, като хвърлиха телата им на каменните плочи, покрити с плесен.

Миринри се съвзе едва след няколко часа.

Той се чувстваше уморен, разбит. Мъчително го болеше главата, ръцете и краката му бяха изтръпнали, струваше му се, че са налети с

метал.

Всичко, което стана този ден, му се струваше сън. Отначало това беше радостен, лъчезарен сън, пълен с прелестни видения блестяха очите на любимата девойка, звучеше неземната музика на гласа ѝ.

После... после всичко се измени в един миг само.

И ето че Миринри сега е в тъмна и смрадна яма, безсилен, разбит, пленен. Какво ще стане по-нататък? Несъмнено гибел. В този момент, когато той се приближи до самите стъпала на трона на фараона! И наоколо нямаше никого, никого. Неизвестно де се намира Нефер, няма го Оунис, който хладнокръвно и победоносно излиза от всяка опасност. Няма го и Ато да каже няколко ободряващи думи.

Миринри глухо застена. И на стона му неочаквано от ъгъла на подземиято се отзова слаб, но радостен вик.

— Господарю мой! Слава на Озирис, който те спаси от смърт! Ти си жив. А аз се боях...

— Ти си тук, Нефер! — отговори, оживявайки се, Миринри.

— Тук, господарю. Заедно с тебе. Аз развързах въжетата, с които те бяха завързали, сложих тялото ти на скамейка, обливах лицето ти с вода и сгряхах сърцето ти с ръцете си. И изведнъж чух, че ти застена...

Казвайки тези думи, чародейката се приближи до юношата, отпусна се на колене до леглото му, гладеше с ръце лицето му и плачеше и се смееше едновременно.

— Къде сме? — питаше Миринри, оглеждайки с любопитен поглед наоколо. Но под сводовете на подземиято цареше тъма. Само през някаква цепнатина, навярно на тавана, проникваше слаба светлина.

— Хвърлиха ни в страшната тъмница под покоите на фараона, дето безследно са загивали хора в течение на много години! — с трепетен глас отговори Нефер. — Но не бой се, Син на Слънцето, аз зная, теб не те грози опасност. Скоро ти ще излезеш оттук.

— И какво ще стане по-нататък? — скочи Миринри.

— Моите видения се повтарят и в тях не се мени нищо! — продължаваше Нефер. — Аз те виждам в разкошен дворец, като господар на Горния и Долния Египет, в двойна златна корона.

— По-нататък?

— И пред тебе всички се покланят, всички се вслушват в твоя глас, боейки се като от гръм, като от опожаряваща мълния от твоя глас,

о, Миринри!

— По-нататък, по-нататък! — с блестящи очи подканяше девойката Миринри. — Какво виждаш още?

Гласът на Нефер затрепера:

— Аз виждам бездушно тяло, проснато пред трона, на млада жена.

— Нитокрис? — извика, треперейки, Миринри.

— Не зная! — със слаб глас каза чародейката.

И сетне добави:

— Но престани да мислиш за това господарю.

Трябва да се подкрепиш. Тук има вода и оризова питка.

— Но тя може би е отровна?

— За да те предпазя от отравяне, аз опитах този хляб — отговори Нефер. — Не, той няма да ти навреди.

И тя протегна към Миринри хляба.

Като утоли глада и жаждата си, Миринри се ободри.

— Но какво да предприемем за нашето освобождение?

— Почакай! Ще измислим нещо. Трябва да се постарая да направим нещо, че да може дъщерята на фараона Нитокрис да узнае де се намираме. Тя ще съумее да ни дойде на помощ. Почакай, аз чувам стъпки... — отговори Нефер.

И наистина в подземията влезе стар човек, тъмничният стражар — висок мрачен воин с намръщено лице и бавни движения.

— Воине? — извика го Миринри високо.

— О, Озирис — отстъпи старецът, като едва не изпусна от страх донесената маслена лампичка, оризов хляб и стомна с вода. — О, Озирис! Кой говори с гласа на починалия Тети, великия водител!

— Аз, синът на Тети! — отговори Миринри. — Сега разбра ли кой е хвърлен в тъмницата? Ти по гласа можеш да ме познаеш.

— Синът и наследникът на Тети! Младият фараон! — продължаваше забъркано да бърби стражарят. — Гласът на Тети, който ни води на бой с асировавилонците... Да, да. Аз познах. Но какво желаеш, господарю, от слугата си?

— Освободи ме! Това искам аз, синът на Тети!

Воинът падна на колене пред фараона.

— Аз съм войник, о, господарю! Аз се подчинявам на този, на когото служа. Ти си затворник, на мене е поръчано да те пази и аз ще

изпълня дълга си, макар да се къса сърцето ми, не се гневи, о, Син на Слънцето, но така трябва!

— Тогава съобщи на прекрасната принцеса Нитокрис къде се намирам.

— Това мога да изпълня, о, господарю: моята внучка е една от любимите прислужнички на принцесата. Почакай!

Като остави масленичката и провизиите на пода на килията, стражарят се отдалечи, като не забрави внимателно да затвори масивната врата. Глухо се чуха стъпките на отдалечаващия се воин.

И отново се проточиха безконечни минути на нетърпеливо очакване. Измина около час и ето че се приотвори, скърцайки, тежката врата на затвора, чуха се гласове, звън на оръжие и тежки стъпки на няколко души.

Нефер с вик се спусна към Миринри и като обви гърдите му с двете си ръце, загради го със собственото си тяло от влезлите, като извика:

— Убийте мене, но не се докосвайте до Сина на Слънцето!

— Бъдете спокойни! — със студен глас заяви командувачият офицер. — Ние не сме дошли да убиваме, заповядано ни е да отведем този юноша, като му окажем дължимото уважение, в царската пиршествена зала.

— А аз? — застена Нефер, скръбно оглеждайки се наоколо.

— А за тебе ни е заповядано да те изведем от подземията и да те пуснем на свобода.

След минута Миринри вървеше свободен и горд през подземните ходове, заобиколен от воители със светло горящи факли в ръце. На прага на подземния затвор той се спря, полуослепен, от резкия преход от царящата в затвора тъма с ярката светлина на лъчезарния ден.

След него изведоха и Нефер. Тя искаше да отиде във вътрешните зали на двореца след Миринри, но грубата ръка на войника, вървящ наред с нея, се впи в нежното рамо на девойката и я отблъсна.

— Пусни ме! — гневно извика девойката. — Ти нали чу, че е заповядано да ме пуснат на свобода?

— Нима? — злорадо се засмя войникът. — Ще успееш, ще успееш!

И натискайки рамото на Нефер с желязната си ръка, той я тикаше напред. На завоя зад стената към него се присъединиха още няколко

въоръжени хора като заобиколиха треперещата с цялото си тяло
девойка, те я поведоха по шумните улици на Мемфис.

15. В ПОДНОЖИЕТО НА ПРЕСТОЛА

Необходимо е да се върнем назад и да разкажем на читателя какво стана наскоро преди това в двореца. Разбира се, извеждането на Миринри от затвора беше дело на Нитокрис. Щом девойката узна, че Миринри не е избягал, както ѝ беше казано от прислужника, а изнемогва в подземната тъмница, тя се спусна в покоя, дето фараонът се занимаваше с държавни работи, и поиска обяснение.

Смутен от упреците ѝ, фараонът отстрани нежеланите свидетели — чиновника и писаря — и пристъпи към преговори с любимата си дъщеря.

— Ти ме излъга, ти ме излъга! — викаше гневно Нитокрис. — Аз доведох в дома ни човека, който спаси живота ми, а ти го хвърли в смраден гроб!

— Той е враг на нашия дом! — твърдеше фараонът.

— Направи го наш приятел и той ще бъде щит между нас и гнева на народа!

Пепи побледня. Тази мисъл не му беше дохождала още в главата. Да, може би девойката е права!

Досега той беше се опитвал да задави явното недоволство на народа със свирепи средства. Изпращаше на заточение размириците в ужасните ливийски рудници или масово ги избиваше. А вълните на общата ненавист все растяха и растяха и отвсякъде в двореца се стичаха сведения, че целият Египет ще бъде обхванат от народни вълнения... Няма на кого да се надява, тъй като всички слуги са продажни. Достатъчно беше да се появи един призрак от миналото, достатъчно беше да дойде от пустинята някакво си момченце и народът вече ще има знаме, около което ще се събере за миг!

Пепи уморено притвори очи.

Да, в лош, в лош час стана всичко това! — помисли той. — Ако аз не изоставех трупа на брат ми Тети на бойното поле, може би короната на Египет би ми се паднала по законен път. Тя нищо не ми донесе освен тревоги...

— Е, какво, татко? Нима ти що опозориш дома си с тайно убийство? Нима ти ще допуснеш народът ти да каже, че твоята дъщеря е измамила и хванала в примка съперника ти, а ти си станал негов палач?

Нитокрис беше цяла в огън, много възбудена: тя лошо спа тази нощ, вълнувайки се за участието на Миринри, ровейки се в догадки какво е заставило юношата да напусне двореца, а сега, когато знаеше, че Миринри изнемогва в тъмницата, очаквайки всеки миг смъртта, нервите на Нитокрис вече едва издържаха. Но тя се срамуваше да открие на баща си тайната на сърцето си, за пръв път докоснато от крилото на богинята на любовта, страстната и същевременно трагична Хатор, египетската Афродита.

Пепи беше вече овладян от други мисли: Всъщност ще произлезе нов смут. Трябва най-сетне да се види що за кученце ще полази по стъпалата на трона. Но, разбира се, то ще може да се отригне всеки момент и... да се унищожи така, че никой да не узнае. По-далеч от двореца...

— Нека бъде по твоemu! — каза със студен глас фараонът, обръщайки се към дъщеря си. — Ти знаеш ли, че този юноша уверява, че е син на моя починал брат, великия фараон Тети? Ние ще му окажем достоен прием. Заповядай да приготвят пиршествената зала, дай нареждане да доведат твоя спасител тук, да му се дадат чисти дрехи, защото той, струва ми се, е странствувал по Мемфис под маската на просяк...

Нитокрис, зарадвана, побърза да излезе от покоите на баща си и направи нужните разпореждания, като не забеляза ироничния тон на Пепи и мрачните му погледи.

Едва се отдалечи тя, когато се разтвори завесата, която делеше наполовина работния кабинет на фараона, и се показа върховният жрец на богиня Птах-Хер-Хор. Като го видя, фараонът още повече се намръщи.

— Син на Слънцето — каза Хер-Хор, — ти се колебаеш? Ти се боиш да стъпчеш гадината, пълзяща към трона ти?

— Може би той е син на Тети? — замислено каза Пепи.

— Макар да бъде и така... Той е бунтовник и престъпник! Докато той е жив, ти няма да си в безопасност. И ако откажеш да

унищожиш Миринри, то внимавай, фараоне богиня Птах може да отвърне лика си от тебе.

— Това значи, че върховният жрец на тази богиня ще започне да настройва народа против мене? — полунасмешливо, полузаплашително попита фараонът.

Сетне той горещо извика:

— Вие, жреците, ме омотахте в мрежите си! Вие бяхте, които ми нашепвахте честолюбиви мисли, когато на престола стоеше още Тети, ненавистен вам — защото той не ви даваше да грабите народа! Вие заведохте в капан войската на Тети. А сега заплашвате с гибел и мен!

Хер-Хор мълчаливо изслуша упреците на фараона: не за пръв път през царуването на вечно колебаещия се Пепи ставаха подобни стълкновения. И всеки път победител излизаше този, който имаше по-силна воля — скромният жрец на второстепенната богиня.

... Четвърт час по-късно Миринри, като изми умореното си тяло във водите на разкошната къпалия и се облече в костюм на воин от висш чин, със замряло сърце пристъпи прага на приемната зала.

Чуха се тежките стъпки на телохранителите на фараона. Раздаде се звук на рог, известяващ приближаването му.

— Склонете се, склонете се на колене! — викаше глашатай. — Иде повелителят! Склонете главите си в праха!

На прага се показва Пепи — висок старец с бронзово лице, също като че с маска.

— Дръзкий! — извика един от войниците, като хвана за робата мълчаливо стоящия Миринри.

— Какво искаш? — извика гневно Миринри.

— Ти заслужаваш смърт! Ти не отдаде нужната почит на господаря! На колене! Падни в праха и чакай решението на участта си от господаря!

Други воини заобиколиха юношата.

— Долу ръцете! — отхвърли от себе си първия воин Миринри, в когото закипя всичката кръв.

С един скок той се изтръгна от кръга на стражата. Оръжие той нямаше. Но до него имаше масивен бронзов съд. Като перце го издигна Миринри и първият приближил се до него войник падна на земята със смачкана глава. Воините се хванаха за мечовете и лъковете си.

Пепи безстрастно гледаше тази сцена... Но изведнъж сянка мина по лицето му, то трепна и той каза на войните:

— Сложете мечовете в ножниците си и стрелите в колчаните! А ти, юноша, приближи до мен.

Като хвърли настрана бронзовия съд, Миринри безстрашно мина между редовете воини и се приближи до господаря на съдбините на Египет.

16. ЛИЦЕ СРЕЩУ ЛИЦЕ

Страстната любов към прекрасната Нитокрис и стремежът да се качи на трона на баща си, макар за това да прескочи трупа на Пепи — ето двете чувства, които се бореха в душата на Миринри, когато, поканен от фараона, той заедно с дъщеря му влезе в пиршествения зала. Победи любовта: през време на пиршеството, в течение на което Миринри дълго време се намираше до любимата девойка, слушаше гласа ѝ, гледаше в очите и чувството му към Нитокрис така се разпали в сърцето му, че там, струваше му се, не остана място за други чувства.

Имаше моменти, когато Миринри забравяше всичко на света и ако стоящият тук Пепи не беше потънал в мрачни и злобни мисли, той би забелязал как очите на дъщеря му пламваха, когато се срещаха с очите на юношата, и как трепереше ръката ѝ, когато случайно се докоснеше до рамото на Миринри.

Но на Пепи не беше до това: един поглед върху юношата му беше достатъчен, за да познае в него сина на безследно изчезналия Тети, този от когото той открадна престола.

Същите смели черти, гордо поставена на силната шия глава, същите очи — проницателни и ясни, с властен, огнен поглед. И същият глас, пълен с металически нотки, също такива поривисти движения.

„Син на Тети! Син на Тети!“ — мъчително се въртеше все една и съща мисъл в главата на фараона. Струваше ли си толкова години да владее престола и изведнъж да срещне този, който имаше всички права на короната на Египет. Ето го, на две крачки от трона на фараона. И той се държи не като гост, не като чужденец, а като същински господар.

Все по-мрачно и по-мрачно ставаше каменното лице на Пепи, все по-черни ставаха мислите му.

А младежите, увлечени във весели и радостни мисли, отдавайки се на любовта си, не обръщаха внимание на мълчаливия фараон. Звънтеше сребристия смях на Нитокрис, придружен от гласа на Миринри. От време на време Нитокрис вземаше от ръцете на

прислужниците малка арфа. И тогава струните трептяха, пееха за далечни страни, за кървави кланета, за чудовища и призраци, за лъчезарните звезди и ароматни гори.

А Пепи стоеше на пиршествената маса мрачен и студен. С мрачен блясък горяха очите му.

Преди свършването на пира, както изискваше етикетът, Нитокрис трябваше да се оттегли в покоите си.

Прощавайки се с нея, Миринри я поглъщаше с очи: тъй скоро, тъй скоро да се раздели с нея? До утре? Нали? О, как дълга ще е тази нощ!... Но той, гледайки звездите, ще мисли, че това са очите на Нитокрис. И когато утре се появи зората, той ще знае:

— Нитокрис се е събудила.

Девојката слушаше тези любовни думи, цяла трепереща от препълнилото душата ѝ сладостно, властно чувство.

След излизането на Нитокрис от пиршествената зала като лек рояк нахълтаха изкусни танцърки, заизвиваха се, мяркайки се между клоните като светли призраци. Но Миринри само за миг се заинтересува за красавиците танцърки, тъй като душата му беше пълна с мисли за Нитокрис. А фараонът дори не ги удостои с поглед.

Пирът се свърши в неловко мълчание. Сетне Пепи даде знак с ръка и залата опустя.

Изчезнаха слугите, отнасяйки със себе си скъпоценните съдове. Отдалечиха се и музикантите, като прекъснаха по средата някакъв химн. Разсеяха се като призраци бързоногите танцърки.

В пиршествената зала останаха само мълчаливата стража — телохранителите на фараона, могъщи воители, обковани от главата до петите в тежки лати, унесените в сладки мечти Миринри и мрачният Пепи.

— Стига! — с рязък металически глас каза Пепи.

Сърцето на Миринри замря. Той потръпна.

— Стига забави! Да поговорим за работа!

— Аз съм готов! — отзова се юношата.

— Кой си ти? — попита фараонът, гледайки с гореща ненавист и презрение юношата.

— Ти знаеш кой съм — гордо издигайки глава с блеснали очи, отговори Миринри.

Като че два меча се кръстосаха...

— Защо ти изпълзя от дупката, дето се криеше и можеше все пак да запазиш живота си, робе?

— Аз? Аз роб? — кипна Миринри. — Не, аз не съм роб, който краде чуждо богатство. Аз не съм пълзял в праха, не съм се превивал, не съм жилил никого предателски по петата! — продължаваше той. — Защо съм тук? Защото тук, в двореца, е истинското ми място! Това е моят дом. Това е моето царство.

— Ти си дошъл за короната? — засмя се фараонът, стискайки юмруци. — Но си закъснял. Тронът е зает!

— Аз ще ти го отнема! — треперейки от гняв, извика Миринри.

— За да го отнемеш, трябва да бъдеш по-силен. Ти мислиш, че си по-силен от мене? Но в моите ръце е неограничената власт на Египет. А у тебе?

— Името на Тети и любовта на народа. Аз имам много привърженици. Партизаните на великия Тети, пред които ще побегне твоята войска, както бягат овцете пред вълците в пустинята!

— Партизаните на великия Тети? — засмя се злорадо Пепи. — Добре, добре! Ти си много по-близо, отколкото мислиш. Хей, роби! Открийте завесата!

Като с вълшебен жезъл се разтвори завесата на противоположната страна. Миринри погледна и се олюля: на пода пред него лежеше кървава купчина. Това бяха отрязаните глави на воини... Като се загледа, юношата застана: ето, тези двамата — Ато ги беше довел една нощ, казвайки, че те са най-храбрите от храбрите... Ето главата на един старец: той скоро беше дошъл в Мемфис, дето беше довел дванадесетте си сина...

— Ела по-близо, тук! — заповяда Пепи. — Застани тук! Гледай!

Машинално подчинявайки се, Миринри дойде до указаната колона. Оттам се виждаше огромен двор. Той беше пълен: хора лежаха, стояха седнали и прави, и Миринри ги видя. Тежък стон се изтръгна от гърдите му: всички бяха в окови, на всички китките на ръцете бяха отрязани, на мнозина — и ушите и носовете.

Вълна на див гняв обхвана душата на юношата: това са нови зверства на безпощадния Пепи. С отчаяни вопли Миринри се спусна към фараона, но той беше предвидлив и след няколко минути Миринри с вързани ръце и крака, безсилен като дете, лежеше на пода, извивайки

се, а фараонът го настъпи с крак и го гледаше в лицето с горящи от гняв очи.

— Момченце! — съскаше той. — Роб! Вземи сега царската корона!

— Господарю! Ще заповядаш ли да го убием? — приближи се един от телохранителите до фараона, като вадеше от пояса си крив нож.

— Махни се! В този край постоянно тече кръвта на бог Ра! — избъбри фараонът. — И тежко на Египет — тъй казват мъдрите от светите храмове в Карнак, — когато в страната се пролива свещена кръв!

— Но с него може да се свърши и без да се пролива кръв!

Пепи се обърна към Миринри:

— Ти ще умреш, дръзкий! — каза той. — Но когато отлети душата ти — тялото ти ще предам на балсамиране. Ще отворят с каменен нож гърдите ти и ще извадят сърцето и белите дробове ще разрежат корема и ще махнат вътрешностите. През ноздрите ще извадят мозъка — жилището на душата. И трупът ти ще лежи тридесет и три дни в тайнствени разтвори, обръщайки се в мумия. А през това време изкусни художници ще ти приготвят разкошна гробница от сиенит, а майстори ще приготвят скъпоценни съдове, писари ще напишат на папирус историята на живота ти, каменоделци ще издялат гробницата, златари ще покрият мумията ти със златоткана материя. Ти ще бъдеш погребан, както подобава да се погребее Син на Слънцето...

Пепи хрипливо се разсмя и свали краката си от гърдите на юношата. Отиде настрана, постоя мълчаливо, сетне се върна и се наведе към неподвижно лежащия юноша.

— Е? Доволен ли си? Защо мълчиш? — надсмиваше се той над безсилния враг. — Кажи поне дума.

— Бъди навеки проклет! — викаше Миринри. — Проклет! Три пъти проклет! — викаше той, като напругаше всичките си усилия да се освободи от свързващите го въжета.

Пепи се отдръпна.

— Долу тази гадина! — с хриплив, почти беззвучен глас заповяда той.

— Къде ще заповядаш, господарю? — попита един от воините.

— Хвърлете го, без да го убивате, в една от гробниците в скалите на Некрополис. Затворете я добре. Но да се изпълни всичко така, че никой в страната да не узнае!

Воините се поклониха на фараона, сетне вдигнаха тялото на лежащия в безсъзнание Миринри и го изнесоха от залата.

Заповедта на фараона беше изпълнена.

... Когато Миринри се съвзе след няколко часа припадък, разтвори очи и се повдигна — беше в безмълвната гробница, два метра широка, три метра дълга и два висока. Напразно опипваше с ръка стените: те бяха гладки като стъкло. Само отгоре навярно имаше отверстие, през което влизаше чист въздух.

Нито капка вода, нито къс хляб. И никакво оръжие, за да се самоубие.

Миринри изнемогнал се отпусна на гранитния под на пещерата и замря, молейки Ра да му дойде на помощ или по-скоро да му прати избавителката-смърт. Но от време на време устата му шепнеше заветната дума:

— Нитокрис!... Нитокрис!...

През това време и Оунис преживяваше мъчителни часове, бродейки сам на бранното поле.

Пустиня. Мъртви пясъци, тук-там още покрити с петна почерняла кръв. В загадъчно вековно мълчание се издигат гробници-пирамиди. Гледа с мъртвите си очи в далечината сфинкс, мистически усмихвайки се с чувствените си устни. Преминават, между камъните пъргави гущерчета, които, изглежда, са единствените обитатели на пустинята.

Не, сега пустинята не е мъртва, от север и юг, от запад и изток — непрекъснато летят към пирамидите безбройни орляци птици. Те са грабливи птици, подушили богата плячка, те бързат да разкъсат трупове.

От време на време те на облак се издигат във въздуха, като накацват по разпръснатите камъни и пирамиди. Карат се и с грак се нахвърлят една върху друга. Сетне се успокояват. Някоя от тях събира повече смелост и като камък пада на земята, неловко подхвърквайки, се приближава до обезглавен труп, подскача до безжизнената ръка и впива желязната си човка в подпухналото, посиняло, разлагащо се вече тяло.

Оунис нищо не знаеше за участи на Миринри той знаеше само за неуспешния бой — и дълбока тъга разкъсваше гордата му душа, както птиците разкъсваха телата на падналите воини...

17. ВЕЛИКИЯТ ТЕТИ

Ние оставихме Оунис сам в пустинята, осеяна с трупове на падналите воини. Но не сме обяснили още как се озова той там. След като Миринри, увлечен от чаровете на красивата Нитокрис, забрави всичко и тръгна след носилката на принцесата, а с нето изчезна и Нефер, Оунис се спусна към скривалището си. Той знаеше, че делото му е в смъртна опасност и че може да го спаси само незабавно въстание. Той дълго търси Ато, но не го намери никъде. Тогава Оунис по околни пътища се добра до пирамидата Родопис и видя бойното поле, труповете на воините и орляк птици над тях. Той разбра, че всичко е загинало и единственото, което му остава, е да чака смъртта...

Грабливите птици, които се виеха над труповете, и изведнъж се подплашиха. Отначало те само лениво повдигаха окървавените си глави, вслушваха се и се споглеждаха. Сетне една след друга напущаха труповете, виеха се във въздуха, тежко махайки с крила, се издигаха, за да кацнат на някоя развалина.

Оунис дигна глава и се заслуша: някой навярно беше оживял, някой от ранените, който е бил сметнат за мъртъв, е станал и сега се лута около пирамидата.

Но не: чуваха се груби весели гласове, звън от оръжие. Инстинктивно Оунис напипа и скри в гънките на дрехата си бронзовия меч.

В далечината се показаха хора. Няколко воина и след тях — женска фигура, навярно пленница.

Оунис се прилепи към камъка, на който стоеше.

— Е, стига. По-нататък не отивам нито крачка — каза някакъв груб глас.

— Е, какво? Може и тук! — отговори друг. — Да почваме, нали?

— Бийте, момчета, но помнете! Не до смърт! — обади се трети глас.

Оунис погледна иззад камъните. С гръб към него стоеше жена, която закриваше с оголени ръце лицето си. Около ѝ се трупаха воини с

бичове в ръце. Те се канеха да заудрят жертвата си и сега с равнодушието на калени палачи се сговаряха как да пристъпят към позорното дело.

— А какво ще правим с нея, когато престанем да я бием? — зададе въпрос един от воините.

— Ще взема красавицата като наложница! — се обади някой.

— Но защо пък той, а не аз? И защо пребита, осакатена! — запротестира трети. — Тя е млада и хубава и защо да не се насладим по-напред на ласките ѝ?

— Само че внимавайте! Да не се разчуе! — със зловещ глас се обади първият, навярно най-старият. — Тук нас никой няма да ни види. Красавице! Слушай...

Жената се обърна. Оунис затрепера от гняв и се хвана за меча: в жертвата на свирепите палачи той позна нещастната Нефер.

След миг Оунис стоеше при войниците.

— Злодеи! Как смееете? — завика той.

— Махай се! От теб никой няма да иска позволение! — грубо се засмя един от палачите.

— Нима вие не знаете че тази девойка е от царски род? Вижте!

И Оунис с едно движение смъкна дрехата от рамото на Нефер.

Войниците видяха върху нежното рамо татуиран знак на царския произход и се смутиха. Но след миг един от тях вдигна бича си и замахна над главата на Оунис:

— Махай се! Не ни пречи! Заповядано ни е. А за да помниш, че не трябва да се бъркаш там, където не ти е работа — ето...

И бичът свирна във въздуха.

Но бързият като мълния Оунис отскочи настрана, отново се спусна — и воинът се търколи на земята с разсечен череп.

Вторият воин се нахвърли на стария жрец отстрана, но Оунис отблъсна удара на меча и прониза гърдите му.

Третият и четвъртият воин бяха по-внимателни, може би поопитни от първите: прикривайки се с мечове, те изведнъж нападнаха Оунис. И той трябваше да употреби много умение, за да издържи бурния им и внимателен натиск. Но в жилите на старецът течеше кръвта на лъв. Той се нахвърли върху враговете си с такава ярост, че след няколко минути срещу него, стъписвайки се, се защитаваха само един воин.

След миг и последният палач падна бездушен.

Отпуснал меча, по който още течеше кръв, Оунис се приближи до Нефер, като искаше да ѝ каже нещо.

Но в този миг към него се приближи отряд от тридесет войници и командуваният офицер завика:

— Оунис! Открит си! Предан се! В името на фараона!

Жрецът се огледа наоколо. Бяха му отрязани всички пътища за спасение. Да се защитава беше немислимо. А умори се той от вида на кръвта. Не искаше да пролива повече кръв. Та това са роби — изпълнители на чужди заповеди...

— Добре! Къде ще ме водите? — попита той офицера.

— В Мемфис. При писарите на фараона — отговори офицерът.

— А тази девойка? — Оунис показва Нефер. — Какво ще стане с нея?

— Ние нямаме работа с нея! — сви рамене офицерът. — Нека върви където иска.

И те потеглиха на път към Мемфис. Нефер ги следваше. По пътя Оунис се разговори с офицера и той, без да се стеснява, му разказа всичко, което знаеше. Впрочем той знаеше малко: някакъв млад човек бил на пир у фараона. Изглежда, че юношата е оскърбил божествения фараон: вързали го след свършването на пира и отрядът войници изпълнил заповедта на фараона — юношата затворили в една от празните гробници на Некропол.

— А дъщерята на фараона, Нитокрис? Какво стана с нея?

— Но какво общо има тука принцесата? — учуди се офицерът. — Тя се весели с прислужниците си в градините, вози се с позлатена ладия по Нил...

— Може би тя нищо не знае? — изказа съмнение Нефер. — Аз ще се опитам да и съобща Тя, изглежда, обича Миринри.

— Иди, опитай се. Все едно, всичко загина — поклати глава старият жрец, усмихвайки се горчиво. Той беше в отчаяние от изхода на делото си. В това време отрядът дойде до вратата на Мемфис. Тук, при входа в града, Нефер се омеси с тълпата и изчезна.

След един час глашатаи тичаха от улица а улица и викаха:

„Всемиловичият фараон е осъдил на смърт важен държавен злодей, лъжец, магьосник. Осъденият ще бъде хвърлен, за да бъде разкъсан от гладен лъв, в зданието на Лабиринта всички верни

поданици могат да присъствуват при наказанието. Нека народът знае как фараонът наказва престъпници, които посягат на спокойствието на царството.“

И тълпата зрители на Мемфис побърза да заеме места в арената на Лабиринта. И самият фараон присъствуваше: студен, но доволен, ликуващ. Той зае място с отряд телохранители на балкона на арената, сред която стоеше, очаквайки смъртта си, въоръжен с къс, но тежък меч, Оунис.

Народът гледаше стареца. Мнозина си шепнеха: всички поразяваше сходството на „злодея“ с покойния велик Тети. При това, говори се, че Тети съвсем не бил умрял. Може би е той. Но тогава...

Роби-нубийци довякоха на арената клетка, в която безпокойно се мятеше гладен огромен лъв. Те отключиха вратичката, като отскочиха и се скриха зад решетката. Лъвът натисна с цялото си тяло вратичката на клетката и се претърколи като жълта топка по арената след малко се оправи и клекна на земята, готвейки се да се спусне върху жертвата си. Но пламенният му поглед се срещна с устремения върху му спокоен човешки поглед и хищникът не се реши на пряко нападение: той запълзя като котка, правейки кръг, като влачеше корема си по пясъка, тресеше гривата си и се удряше в хълбоците с жилавата си опашка.

Старецът стоеше спокойно, очаквайки нападението на царя на животните — прав, приличащ на бронзова статуя.

Обедното слънце светеше право над Лабиринта и палещите му лъчи безпощадно горяха главата на Оунис. На небето нямаше нито едно облаче.

И изведнъж... Какво става? Слънцето започна с неимоверна бързина да тъмнее, като че угасва...

Лъвът изплашено се спря, издигна се на предните лапи, тревожно зарева и повдигна очи към небето, като че ли оттам го заплашваше опасност. Народът, който съзерцаваше човека и лъва, смутено се развълнува. Сред телохранителите на фараона също се забеляза някакво вълнение.

Оунис погледна към небето и погледът му пламна: да, яркото слънце гаснеше сред деня. Единият му край беше почернял и черната сърповидна ивица растеше, като се разширяваше и беше обхванала вече четвъртината на слънчевия диск.

Тълпата глухо се вълнуваше, виждайки в това зловещо знамение. Озирис-Ра закрива божественото си лице от верните синове на Египет...

— Мъже египтяни! — разнесе се по целия лабиринт мощният глас на Оунис. — Мъже египтяни! Вие виждате: лъчезарният бог Ра си закрива лицето, за да не види подлото престъпление, което трябва да се извърши тук. Внимавайте, мъже на Египет! Знайте: аз съм фараон Тети, когото вие считяхте за загинал. Да, аз съм Тети! Погледнете ме в лицето!...

— Тети! Възкръснал от мъртвите! Жив Тети! Чест и хвала на великия воин! — се раздаде в отговор от много уста.

— Убийци! Искаха да убият Тети! — ревеше възбудената тълпа в отговор.

А слънцето гаснеше. Гаснеше с поразителна бързина. И в зданието на Лабиринта се подемаше дива, кървава бъркотия тълпата нахлу като поток и смете стражата, която заобикаляше от всички страни ложата на бледния, неподвижен фараон Пепи.

— Спасявайте фараона! — извика някой.

— Кого, кого да спасяваме? Пепи или Тети? — отговаряше тълпата.

В това време лъвът, който дебнеше Оунис, скокна върху стареца. Оунис отскочи встрани. Бързо, като удар от мълния засвири мечът в могъщите му ръце.

И тълпата зарева:

— Убит! Лъвът убит!

Хората скочиха на арената, дете. Оунис, държейки в ръка меча си, стоеше, стъпил с крак върху обливащото се с кръв тяло на убития лъв.

Сетне събитията тръгнаха с необикновена бързина. Жив поток от хора, убивайки попадналите по пътя им войници и ненавистните чиновници на Пепи, се спусна, предвождан от Тети-Оунис към двореца. Пепи избяга от Лабиринта и се скри в тронната зала.

Народът настойчиво искаше главата му и Оунис — възкръсналият Тети — вървеше начело на тълпата свои привърженици да завладее трона и короната.

18. НОВИЯТ ГОСПОДАР

Нефер, която се отдели от отряда, водещ Оунис на смърт, побърза към двореца на фараона, в покоите на красавицата Нитокрис. Принцесата даже не подозираше каква жестока участ е постигнала любимия ѝ човек и узна за това едва когато Нефер ѝ разказа всичко, което беше узнала от войниците.

Като разярена лъвица се спусна Нитокрис към покоите на баща си — да иска отмяна на наказанието, да го упреква в предателство. Но Пепи го нямаше: той тъкмо в това време беше отишъл да разпитва и съди доведения Оунис — Тети.

Тогава смелата принцеса реши да действа на свой риск и страх: като узна в коя гробница е затворен Миринри, тя взе отряд роби и се спусна с колесница към Некропол. Редом с нея стоеше, бледна като платно, Нефер.

С голям труд се удаде на работниците по заповед на дъщерята на фараона да свалят плочата от гробната яма, в която се намираше Миринри.

Той беше още жив. И когато по спуснатата стълба юношата се изкачи горе и стоеше, озарен от потоци слънчеви лъчи и дълбоко вдишвайки чистия въздух с уморените си полуотворени дробове, Нитокрис, като забрави, че тук стоят и гледат десетки чужди хора, като забрави своя сан, обви с нежните си ръце шията на Миринри и зацелува лицето на спасения. И той я целуваше и притискаше към гърдите си.

А Нефер, както и преди бледна като платно, стоеше настрана. И струваше ѝ се, че всяка тяхна целувка е удар от остър нож в нейното горещо любещо сърце.

Като напуснаха Некропол, те се върнаха в двореца. Там ставаше нещо: стражата я нямаше, слугите бягаха в паника, като завличаха със себе си покъщнина.

Като отведе Миринри в женската половина, където той беше в безопасност, Нитокрис реши да узнае какво точно се беше случило в

нейно отсъствие. На оглед изпратиха Нефер, която според общото предположение не беше изложена на никаква опасност. Но тя се забави много и тогава, обхванати от тревога, Нитокрис и Миринри, хванати за ръка, излязоха от укритието си и тръгнаха след тълпата, която се стремеше към тронната зала. Тук Нитокрис, като се изтръгна от ръцете на Миринри, се спусна напред с вик:

— Татко! Татко! Не го убивайте! Той е мой баща! Пощадете го!...

Този мит реши живота на фараона Пепи. Вмъкналият се в двореца Тети бе намерил брата-враг изоставен от всички, сам. Но Пепи искаше да умре като фараон и гордо седеше на трона, очаквайки смъртта си.

Тети го хвана с желязната си ръка, събори го на земята и издигна над него меч си. Но викът на Нитокрис го спря. Пред тялото на Пепи бе застанал и Миринри, забравил злодеянията на Пепи, обладан само от мисълта, че това е бащата на любимата му.

— Не го убивай, Оунис! — молеше той жреца. — Не го убивай! Не забравяй, че той е фараон!

Оунис-Тети мрачно погледна Миринри.

— Тук мога да се разпореждам, да съдя и решавам само аз — каза той. — Знаеш ли кой съм аз? Аз съм Тети! Аз съм твой баща! Най-старият в рода. И ако аз наказвам предателя...

— Ти си мой баща? Ти си великият Тети? — поразен, едва произнесе Миринри.

— Не убивай! Моля те, не убивай! — задържахше все още издигнатата над съборения Пепи ръка на Оунис-Тети Нитокрис.

И погледът на Тети се смекчи. Тежкия меч падна от ръцете му.

— Отведете го под стража! — даде той заповед на воините.

В този миг зад завесата се показва човек в костюм на жрец, който носеше в ръцете си тяло на жена. В гърдите ѝ стърчеше забоден кинжал. Това беше върховният жрец Хер-Хор, който носеше трупа на Нефер.

— Привет на тебе, Тети! — каза той. — Ти се връщаш на трона на прадедите си! Аз ти донесох подарък. Виж!

И със злорадстващ смях той сложи на каменния под, в краката на поразения Тети, трупа на Нефер.

— Ти ли уби тази жена? — пламна Тети.

— Да! Но какво значи — убил? — подсмихна се Хер-Хор. — Аз просто и казах каква участ я Лака в двореца на Нитокрис. Че ще бъде робиня там, където бе мечтала да бъде царица... Тя сама ме помоли да ѝ покажа къде да забие ножа, за да проникне право в сърцето. Аз ѝ показвах. Нали съм длъжен да се подчинявам? Нали? Та нали тя също е принцеса, такава, каквата е Нитокрис? Бедната, по-рано се наричаше...

— Сагури? — извика със скръб Тети.

— Да, Сагури! Единствената дъщеря на твоя втори брат, умрял на младини. Той ти остави Сагури с условие, че ти ще я направиш жена на Миринри. Ето я! Прави с нея каквото искаш. А аз ще си отида — произнесе Хер-Хор, хвърляйки презрителен поглед към безжизненото тяло на Нефер.

В миг се възцари мълчание. Всички бяха втрещени от зверската жестокост и ниско отмъщение на върховния жрец. Никой не се съмняваше, че нещастната Нефер е паднала жертва на неговата ръка.

Гневен огън се разпали в изгасналия поглед на Тети и като се обърна към войните, той заповяда:

— Хванете го!

— Жреците на богиня Птах са неприкосновени!

Жреците на богиня Птах са несъдими от фараона! — гордо извика на приближаващия се към него воин Хер-Хор, като разтвори плаща си и показва златния лунен сърп — тайнствения мистичен символ, чието притежание обезпечаваше неприкосновеност на членовете на кастата жреци на богиня Птах.

Войните се спряха, стъписвайки се пред лунния знак на върховния жрец! Не, това е немислимо... На това не ще се реши никой, даже ако го заплашваше смърт.

Хер-Хор, тържествувайки, повдигна ръка със свещения символ и тръгна към вратата. Беше на прага, когато изведнъж кракът му се подхлъзна. Бе стъпил в локва кръв, изтекла от гърдите на убитата от него Нефер-Сагури. Жрецът падна. И падайки, той изпусна талисмана си.

С бързината на мълния в ума на разгневения Оунис-Тети блесна мисълта да се възползува от този момент. Сякаш самата съдба, възмутена от безнаказаността на злодея, даваше в ръцете на стареца съдбоносния меч. Според законите на Египет жрецът е неприкосновен, докато в ръцете му е свещеният талисман, символ на богинята. Но

талисманът падна от ръцете на подхлъзналия се жрец — следователно...

Решението бе изпълнено от Оунис също тъй бързо, както се яви. Преди Хер-Хор да успее да допълзи до изпуснатата „Златна луна“, Тети вече стоеше при него с меч в издигнатата си ръка.

— Де е „Златната луна“? Покажи знака, който пази живота ти! — викаше той, издигайки меча над жреца.

И сетне, като се обърна към изпълнената с воини зала, каза:

— Гледайте, воини! Той няма „Златна луна“. И аз, фараонът Тети, сам го наказвам за извършеното от него злодеяние!

Мечът тихо и бавно се приближи към гърлото на гърчещия се Хер-Хор.

— Убий го, велики Тети! Убий го, фараоне. Той е достоен за смърт! — викаха воините, възмутени от убийството на невинната девойка.

И мечът се впи в тялото на Хер-Хор. То потръпна и замря. Всичко беше свършено...

А в широко разтворените врати на залата навлизаше шумна тълпа, ликуваща и огласяща въздуха с викове.

— Тети! Тети се върна! Да живее великият непобедим воин Тети, господарят на Горния и Долния Египет!

Като отритна трупа на Хер-Хор, Тети дойде до Миринри и го хвана за ръката:

— Ето вашия нов господар! — каза той. — На неговата глава аз полагам двойната корона на Горни и Долни Египет. На неговите бедра завързвам меча. В неговите малки ръце отдавам властта на страната!

Въоръжени викове заглушиха гласа му.

От улицата, от двора се лееха звуци от тръба, биеха барабани. Мемфис, ликувайки, приветствуваше новия си господар. Не ликуваше единствено самият виновник на тържеството — младият фараон Миринри, чиято крехка душа беше угнетена от кървавите призрази на убитите и прекрасната, нежна и печална сянка на нещастната Сагури-Нефер...

Издание:

Емилио Салгари. Тронът на фараона

ИК „Калем 90“, Пловдив, 1991

Редактор: Ем. Христов

Художник: Бор. Ждребев

Коректор: Е. Егинлиян

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.